

Karl August Nicander

Sånger af August

Stockholm och Upsala, Em. Bruzelius. 1819. – [Sidor 50–52 delvis i fel ordning.]

[– Läs mer om verket här](#)

Det avbildade exemplaret tillhör Uppsala universitetsbibliotek.

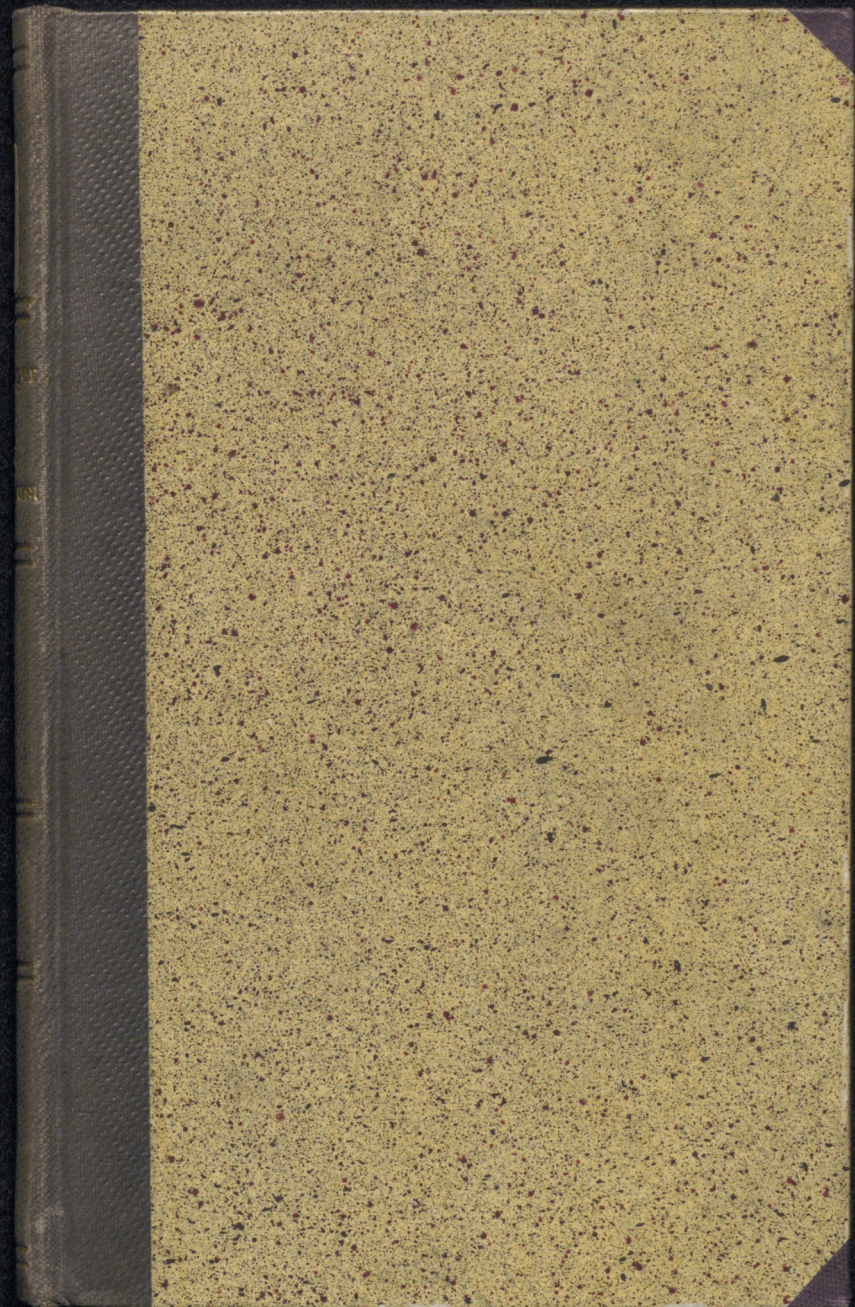
Detta verk är fritt från kända upphovsrättsliga restriktioner. Vid användning ber vi att du hänvisar till Uppsala universitetsbibliotek och Litteraturbanken.se.

Ytterligare information om upphovsrätt för detta verk finns hos Litteraturbanken:

<https://lb.se/författare/NicanderKA/titlar/SångerAfAugust/faksimil?om-boken>

Permanent länk (URN):

<https://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:lb-lb2429021-faksimil>

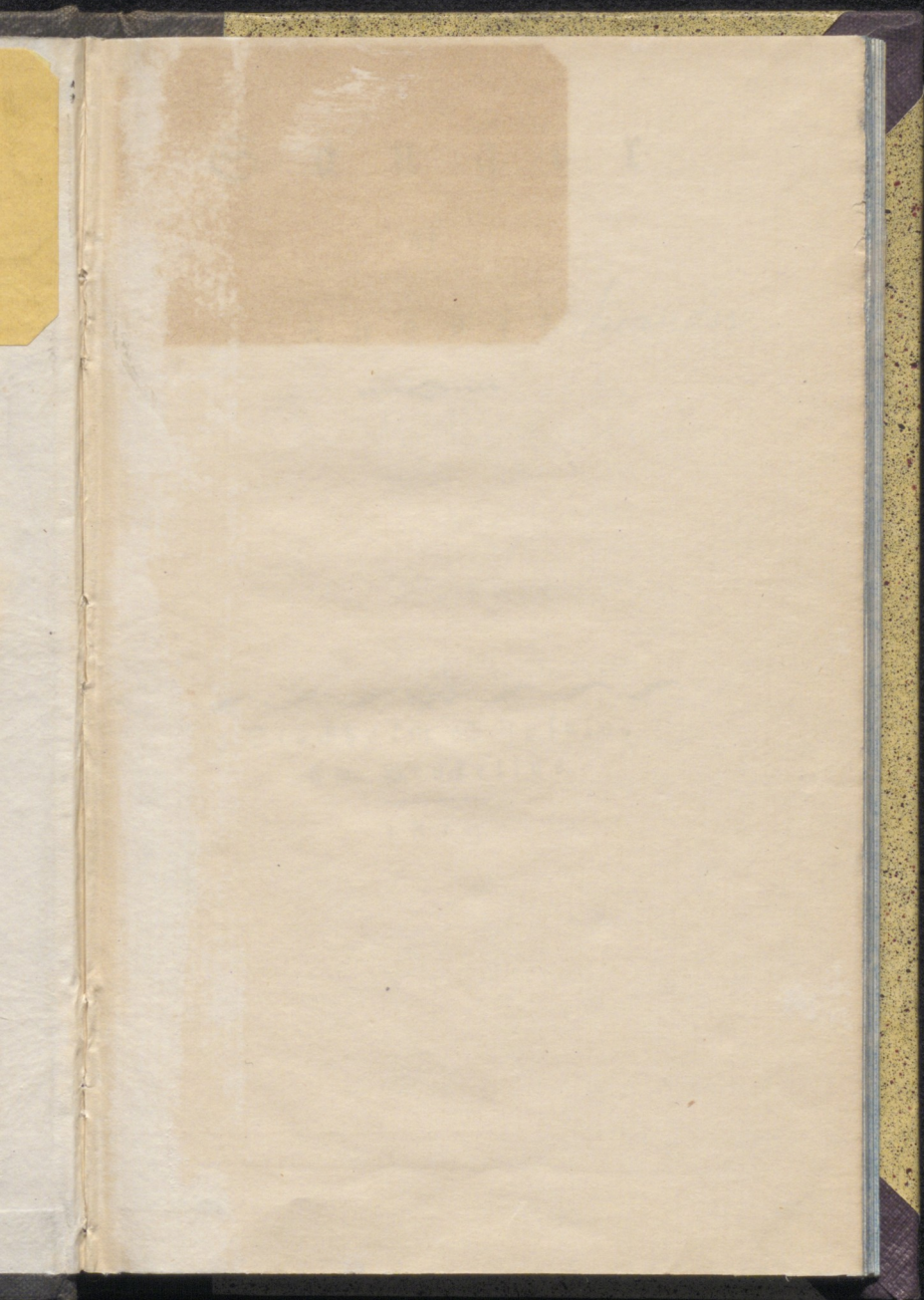

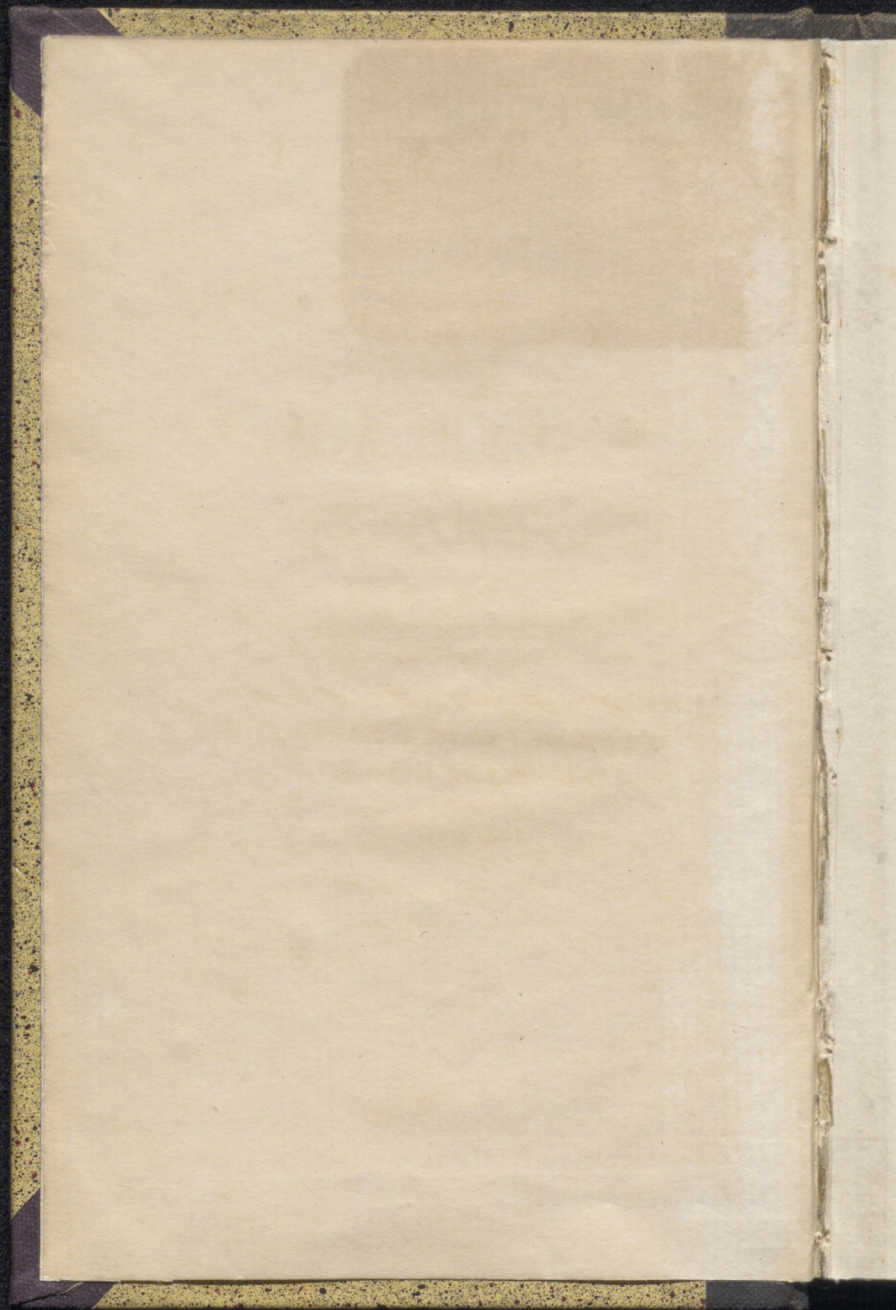
Upsala Univ. Bibliotek

Scand.

Sc. liter.

Dikter

S å n g e r

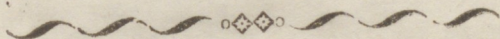
af

Karl August Nicander

S å n g e r

August

Stockholm och Upsala,

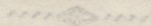
Em. Branzelius.

1819.

Т О Р О Н Т О

10

А Т О Р О Т О

Стороноу восточную

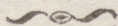
№ 40. м. 18

181

S å n g e r

af

August.

A

Till

Hans Kongl. Höghet.

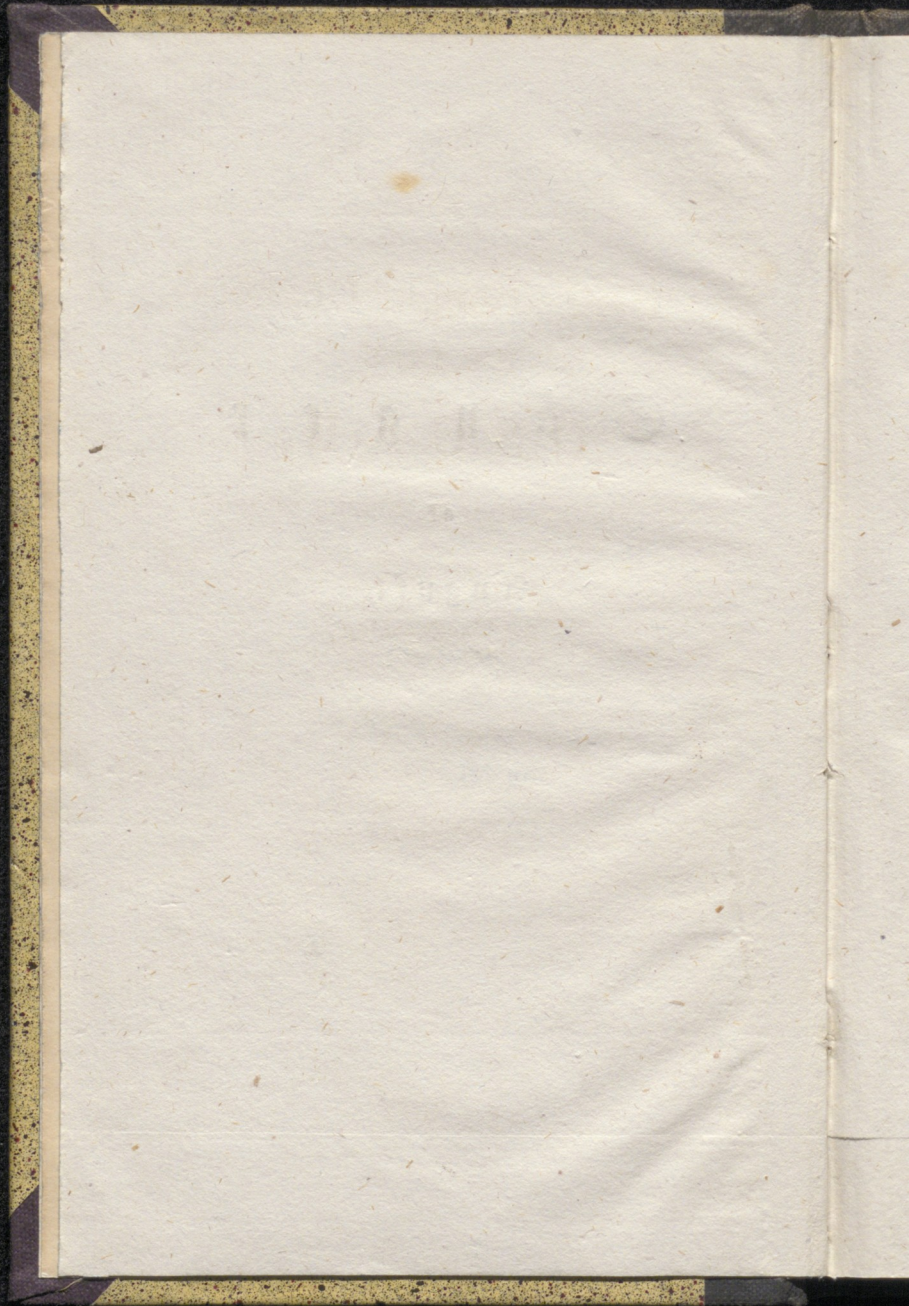
P R I N S

O S C A R,

ARFVINGEN TILL SKANDIENS KRONOR;

på Oscars Dag,

Underdånigst.

Till

Hans Kongl. Höghet.

PRINS

OSCAR,

ARFVINGEN TILL SKANDIENS KRONOR;

på Oscars Dag,

Underdånigst

Hans Kongl. Höghet.

PRINS

OSCAR

AVLÖFVINGEN ÅR 1859

Satt jag en morgon på den höga hällen
Uti min barndoms minnerika land,
Och blickade så upp mot blåa pällen
Och grep på Lyran någon ton ibland.
Jag såg hur töcknet skingrades kring fjällen
Utaf ett himmelskt sken vid bägens rand.
Jag sjöng en sång till dagens morgonstjerna
Och tankan hvilade på DIG så gerna.

Jag sjöng förut blott flydda stunders minne;
Ty barn jag var, och ibland minnen gick, —
Men nu rann Hoppet upp uti mitt sinne
Och mot dess trollverld riktades min blick. —
O! Evtg det uti mitt hjerta brinne
Så rent jag det ur himlens gårdar fick! —
Då tänkte jag, och sedan många gånger,
Att helga DIG min Lyras första sänger,

Min ringa gälv, Prins, jag DIG nu räcker, —
DITT unga hjerta är ju Diktens vän ;
DIN milda blick min skaldeanda väcker,
Och fosterlandets ära lifvar den.
Om blott så långt min lefnads rymd sig sträcker
Med högre sänger kommer jag igen.
Till dess, DU Nordens morgonstjerna klara,
Må dessa ljud DIG angenäma vara!

O chiunque tu sia, che voglia, o easo
Peregrinando adduce a queste sponde!

Tasso.

På Sångens ång jag dessa knoppar brutit,
Gäst utspruckna och af spåd gestalt;
En känslans tår likväl på dem jag giutit,
I hoppets stunder woro de mitt allt.
Måhända äro många knoppar tomma
Och torra bort med wärens sista flåkt;
Icke någon eyda skall en liten blomma
Med sommarn utflå uti purpurdrågt.

Wäl, om hon då i middagsbranden blänker
Och utaf någon får en flyktig blick,
Hon wisnar snart och ned sin krona sänker,
Nöjd med det lof hon af de goda fick.
Jag öfwerlefwet kanske mina sänger,
Med min bortsljuder säkert deras röst,
Och likväl känner minnet ingen ånger
Utaf de stunder jag på dem förslöft.

Trots all sin ringhet ha de dock ett värde,
Fast det för mången kanste döljier sig;
Dock uti dem jag först att älska lärde,
Och de ha varit njutningar för mig.
De äro genljud ur en ynglings sinne,
Och strödda tafflor af hans känslers gång,
Der mången endast oförmåga finne!
Fastän hwart ord war i min själ en sång.

Wäl winkar fjön från fjerran Sångens lager,
Wäl är jag känslig för des friska kranz;
Men, ack, uti obödlighetens dager
För stora snillen blott han wirad fauns.
Och om min Sångmö icke dit kan hinna,
— Hon owan är, och wingen darrar än, —
Om jag ej efterwerldens dom kan winna,
Wälan, så må min samtid tyda den!

L ä r n a n .

En Viking det var
I forntida dar,
Som stormiga Målaren plöjde.
Han sjöng för sin mō
På den swallande sjö,
Och kärlet hans mandom förhöjde.

Den Lärnan war skön
Och segrarnas lön:
Han önskade henne till måla.
Hans själ blef så wē
Wid den älskades smek:
Hon älskade honom tillbaka.

Han bad i sin sång
 Till Nornan en gång!
 „Tag henne ej snart ifrån jorden!
 „Hon gör mig så god,
 „Jag ger henne mod. —
 „Ja! Kärlek och mod är i Norden.

„Men om hon skall dö
 „Som renaste mö,
 „Gif anden dock ilande wingar!
 „Att han på min stråt
 „Kan följa mig åt,
 „När jag omring hafvet mig swingar.“

Och efter ett år
 Etod Lärnan på bår: —
 Så ödet den hoppfulla dårar.
 Hon dog såsom mö
 På den swallande sjö,
 Dit sänktes hon ned under tårar.

Men snart om en quall
 Wid skinnande håll
 Som höjer sig upp öfver vägen,
 En fågel ur fjön
 Fldg, hwit såsom snön,
 Med sång mot den stjerniga bågen.

Som Ofulden får
 Den fågelen är,
 Blott purpur på läppen han hyser;
 Han fladdrar så mild
 Och skådar sin bild,
 Som klar uti hafsspegeln lyser.

Och Wifingen snart
 Med forsande fart
 Drog wåldig och tapper i striden;
 Hon följde sin wån
 Kring hafwet igen;
 Fast kärlekens tid war förliden.

Hans dagar ha flytt
 Och andra ha grytt,
 Men Dårnan hon lefver och flagar;
 Och sjöman ännu
 De se henne ju
 Kringflyga på sjön alla dagar.

Barnbomen.

Till min Syster.

Wisa.

Minns du än, hur på den gröna ången
 Carl och Lina gingo hand i hand?
 Och om quällen, då Pappa rörde strängen,
 Hur wi dansade så söt i bland?
 Purpurkinden uti middagssbranden
 Glödde tåflande med Solens färg,
 Då wi byggde våra hus i sanden
 På ett åldrigt lönnbessuggadt berg.

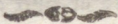
Höljd i glans låg werlden för vårt öga
 Och vår hembygd hela werlden war:
 Endå en blick förtroligt till det hoga,
 Under stjernors dans till husets Gar,

Högt då klappade de spåda hjertan
 Ut af längtan att så fåda Gud,
 Troget anad, hittills ej i smärtan,
 Blott i äfkans dån och Pappas bud.

Då wid brasans stän i winterquällen
 Lyst wi lyfnade till sagans ljud
 Om de Jättar, barn af marmorhällen,
 Och om Fjers byra perleskrud;
 Och när Stora Gåddans hjeltar trädde
 Ut på banan med de blanka swärd,
 Hjelm och pansar, — o, hur jag mig glädde
 Och i blinken så war sagan lård.

Då om Juleafton tregrensljuset
 Med vår längtan lika eldigt brann,
 Mammans julklapp öf i glädjeruset
 Alf en anad öfverraskning fann;
 Då med minnet glädjens dag wi flöt
 Och med hopp begynte den igen,
 Oförd sålhet i förening njöto, —
 Denna tid, min syster, mins du den?

Minns du den? O ja! Ett ljusligt minne,
 Glande med tidens fart sin kos,
 Kan ännu uti vårt rörda sinne
 Lala sagospråk och stundom tros.
 Af den sällhet, som den gyllne tiden
 I vår famn så rik och ymnig bar,
 Se'n med årens lopp den år förliden,
 Kärleken wi endast äge quar.

P i l g r i m e n.

Frist mod ! utofsver berg och fjä;
 För korsets tro är ljusst att dö.
 Går jag blott se den helga graf,
 Gritt briste se'n min wandringsstaf!

Den natt är kall och öfnen lång;
 Men tron är warm och fri min sång,
 Och Stjernan uti Österland
 Ledsagar mig till lifwets strand.

Väl den, som ser den stjernan klar,
 Och kärlek uti bröstet har,
 Han kallar saram himmelsk lott
 Och wägens idrnen rofor blott.

Fast törnet foten smärta gör,
 Och mödan lindens färg förstör,
 En gång när han mid målet står,
 Han segrens liljekrona får.

Griftt mod! Utöfwer berg och fjöd:
 För korsets tro är ljufv att dö.
 Får jag blott se den helga graf,
 Gritt briste se'n min wandringsstaf!

Midnattsbaleu.

Waxljusen slämta

I kronorna klara,

Lårnorna slämta

Så granna och rara,

Med roser i håret och liljor i barmen,

Skinnande perlor kring snöhvita armen.

Sporrar och svärd nu i hvalfswena ljuda,

Lårnornas hjertan de klappa och sjuda:

„Min älskling det är —

„Jag glädes: min älskling är när.“

Och redan elfwa tornets ur förkunnar,

De budna Fröknars mängd församlat sig,

Och längtan andas ut ur många munnar;

Men ännu bröjer Mididar Helbewig.

En wål utsirad här af Musikanter

På glada pipor drillar då och då,

Och långa, blankt bepantrade drabanter

I trogen wäntan regelmässigt stå.

Yttersta salen

Uf handslagen fräller:

„Wälkommen till salen!

„I afton det gäller.“

Lärnorna rodnat allt mera och längre:

Efter den lifsfulla dansen de trängta.

Widbären Holbewig wilja de skåda:

„Mig med en dans han helt wißt skall benåda,

„En hwifning, eu blick!“

Så talet bland Gröfnarna gick.

Och dörren öppnas. Majestätiskt träder

En herrlig Kämpe in i dansens sal.

Wäl silfwerbrynjan höga bröstet kläder,

Som hållit stånd i strider utan tal.

Wid sköna, gyllne bältet blomsterwiradé

Ett wäldigt swärd från sidan hänger ner,

Och under pannan, den mång lager sirat,

En ädel blick ur bruna ögon ler.

Duforna knatta

I hwimlande salen,

Piporna falla;

Op nu börjas balen.

Glänsande Riddares modiga skara

Skyndar i dansen med Tårnorna klara:

Glämtande wälfust de tjusade andas;

Blickar och suckar i hwirfvelen blandas —

Så arm uti arm

Kring salen, och barm emot barm.

Men knappt de Gröfnar någon annan sågo

Än dagens hjelte Riddar Heldewig.

Så många hjertan för hans fötter lågo;

Men han i yrfeln dock ej glömmar sig.

Han ilar till den sköna Blondas sida,

Som fyllt hans bröst med kärlek och med hopp,

Som elbat honom att så tappert strida,

Och till en dans han bjuder henne opp.

Kinderna flamma

I rofende låga ;

Lipparna flamma,

Men ögonen väga.

Riddarn med Blonda i blirtrande ringar

Hänryckt och eldig den främste sig swingar :

Så intill fjernaste gränsen af werlden

Wille de fara den yttersta färden. —

Så ila de ut :

De saknas då dansen är slut.

Hans silfverrustning blänker ej i salen,

Och Blondas rodnad strålar der ej mer :

En giftig hwisning far rundt om i balen :

Man grinar, hostar och försmädligt ler.

Nog wet man hwem den smädelsen kan gälla ,

Nog wet man hwilkens offuld pratad bort ;

Ty afunden wet sina offer sälla ,

Och hwitt till svart förwandla innan kort.

Tårnorna flästa

Den högröda branden,

Ledsnade hwista

Solfjådern i handen.

Blonda den arma de weta ej spara,

Snäcka dock sjelfwa densamma att wara.

Dansen blir matt och skorna så trånga,

Ealen så stum och wickarna långa,

Och ilska, förtal

Negera i högtidens sal.

I enslighet wid lampans matta skimmer,

Satt Ribbar Heldewig wid Blondas bröst,

I flygelrummet, der han ej förnimmer

De pufors dån och afunds hesa röst.

Wål lekte han med hennes warma lockar

Och gaf en kyss och så den återfick;

Men ej förbuden frukt hans wällust lockar,

Och Blonda ren utur hans armar gick.

Bitterhet blandas

I lufswaste njjen.

Tvedrågten andas

Sitt gift ibland liden.

Wål kommer Blonda å nyo till balen,

Swånger en dans kring den hwistfande salen ;

Men hennes rodnad så illa förklarar ,

Ladlas af alla, af ingen försvaras.

Det blef hennes lott

För skuldlösa njutningen blott.

Wid hwarje harmfullt ögon ast det blöder

I Blondas hjerta, som sin dom förstår ;

Wid hwarje hwistning på dess kinder glöder

Af Riddarns kys ett rosenfärgadt spår.

Och ofskuld sjelf tycks gifningen besanna,

Som mera bitter blir med hwarje stund : —

Men ilskan rynker sig på hwarje panna ,

Och flata hänskratt gå ur allas mund.

Tolfflaget bånar

Från resliga tornet,

Båltaren lånar

Des echo åt hornet.

Ekynden er, Lärnor, och ånden med fratten!

Ännu står åter det värsta af natten!

Låten då piporna friskare falla,

Götterna röras och barmarna swalla!

Fort, ännu en gång:

Görsmådelsens tid är ej lång.

Och innan ännu ljudit sista slaget

En jättewälnad ute synlig war.

Det slang i slottet wid hans steg, och draget

Ett kämpaswärd han uti handen bar.

Den wilde Nordan uti silfwerhåren

Sig swängde gulsplande wid stjernans blick.

Från fordom war han. Hvem kan tälja ären,

Som flytt se'n han i denna borge gick?

Dörrarne flyga
 Upp af sig sjelfwa,
 Tårnorna smyga
 Sig bakom och skälfwa.
 Och se! En krona, så gyllene måttig,
 Mullar på golfwet så klar och så pråttig.
 Kronan för Eridis äpple ej wiker,
 Och efter henne så mången wäl fiker.
 Hon inskriften för:

„Den renaste mö jag tillhör.“

Och Niddar Heldewig den tar i handen
 Och höjer henne upp mot hwalfwets höjd.
 Hwärt anlet speglas i den klara branden
 Och fönt är perlebågen omkringshöjd.

„Så kommen hit och råsten om den skatten, —

„I ordning efter rana I tråden fram;

„Ty en af er skall krönas denna natten,

„Och andra draga bort med sorg och skam.“

Genast han kröner

Gröken Moletta ;

Utt, men hon röner

Brännande hetta.

Kronan som eldskol på hufvudet glöder,

Lockarnas skönaste hwirfwel föröder.

Qlet kring doftande salen sig sprider,

De lifsa samma förödelse lider ; —

Och mången går fram,

Men drar sig tillbaka med skam.

En stod nu åter bland de Tårnors Kora,

Den sköna Blonda, aggets tidsfördrif.

„För Blonda måste denna kronan wara,

„Bålan, stig fram och balens Drottning blif !“

Och se, på henne satt den kronan stilla,

Och lyfte klar, lif hennes själ i glans ;

Och fastän hatet henne dömdo illa,

Doct ingen mö så ren som Blonda fanns.

Fröknarna alla
De kiftade färgen,

Fröjderop falla
Kring aflågsna bergen.

Hänkratt ur djupet så ryeliga, doftwa,
Röga förnöjelse Fröknarna loftwa.

Alla de söka på stund sina hattar,
Och immerfort uti bergen det skrattar.

Så resen då bort!

Försmådelsens tid war så kort.

Och Blonda faller i den trogna samnen,

Och Riddaren trycker henne till sitt bröst:

Äf qualets bittra stunder flykta namnen,

För hatets sår ger kärlek dubbel tröst.

Skön är den krons, som i striden winnes,

Uppoffringens belöning ljustig är;

Men ingen seger mera herrlig finnes

Än oskulds seger öfwer lögnens här.

~~~~~

De Tre Systerarna.

I.

Uppå Vaphos' blomsterkrönte ångar
 Vid en källa, hölj'd af myrtens frans,
 Och wid fusningen af zitrans strångar,
 Gläftar lifwet bort i ewig dans.
 Hvarje ros af håstig rodnad glöder,
 Och hvar dag en liten kärlek söder,
 Som med skämska blickar, full af hopp,
 Spritter ur sin waggas opp.

Ewig samma blommar purpurfinben:
 Ingen ålders oförstånda suö
 Hotar loäen, fladdrande för winden
 Uppå kärlekens och dansens ö.
 Blått som himlen flickans öga rullar,
 Tränar, gåttar: barmens liljekullar
 Dofsta, swallande i ebb och flod.
 Allt är frihet, fröjd och mod.

mesm

Hilma! Hilma! Uppå beka ångar
 Borde du med Gudar hand i hand
 Svänga kring wid ljud af zitrans strågar,
 Fri från Nordiskt stelhets tunga band.
 Du är fön: du borde jemt det blifwa.
 Alla önskar du att bojer gifwa,
 Och förhindra hvarje själens sans
 I en onpyhrlig dans.

Nordens äfflingar ha kylig yta,
 Sjålen drifsig, lågande och varm.
 Glicka! Swettens perlor från dig flyta,
 Kallt är hjertat innanför din barm.
 Njut, och dansa bort de tröga dagar!
 Gif ett hånkratt ynglingen som flagar!
 En gång ändas dansens wilda gny,
 Blommorna ur barmen fly.

Gråt ej, gråt ej, goda Ewelina!
 Broderkärlek vill jag eгна dig,
 I de tårar, som i ögat flina,
 Offer nog jag skadat har åt mig.
 Jorden är ej värdig dina tårar,
 Gjut dem ej att trampas utaf dårar!
 Låt ej suckar från ditt hjerta gå —
 Jag förstår dig nog ändå.

Du kan älska, du kan ock försaka,
 Jordisf fönhet våtar icke dig;
 Ty då ären sina wintrar skaka,
 Blomman wignar och förlorar sig:
 Lika fön skall du beståndigt blifwa,
 Med din ömhet falla hjertan lifwa.
 Bli ett mönster för din fosterbygd
 Uti oskuld och i dygd.

Stilla nedgåmd ibland gråsets vågor,
 Purpursippan lik i dalens famn,
 Vårte du i frygd för solens lågor,
 Ingen kände än ditt ljuswa namn.
 Mild en dag du reste dig ur skofket,
 Trånsfull blickande mot himlaloftet:
 Ofsluts majglans log utur din blick,
 Allas hyllningar du fick.

När du stådar uti sommarquällen
 Himlen purprad invid Westerns bryn,
 Önskar du som solen bortom fjällen
 Sväfsa till ditt urhem ofwan flyn, —
 Beder böden, att så vackra strålar
 Han en dag uppå din kista målar.
 Nej! Glorinda! Hon sin prydnad får
 Af vår saknads warma tår.

Englar sakna dig i ljusets stöte,
 Och de kalla dig bitåt igen:
 Du vill ila bort till deras möte,
 Dröj dock, flicka, quar på jorden än!
 Dränk i hoppets drömmar tidens smärta,
 Slut dig troget intill wännens hjerta,
 Lifwets sorger skola swinna der:
 Wänskap jordens himmel är.

Böndhöljen

Romans.

(Efter A. W. von Schlegel.)

—♦♦♦—

Söna Fatme! Söna Fatme!
 Värdes, hulda flicka, komma
 Till min faders gård att skåda
 Huru mandelträden blomma.

Ud, ett par små näfvergalar
 Uti hvarje krons sitta,
 Deras sånger ljusligt klinga:
 Kom och lyfna, kom och titta.

Då i mandelträdens fluga
 Sorlar källan smått och skalkas:
 Kom för att i dosva natten
 Af des silfwerwatten swalkas.

Grymma! Många, många nätter
 Månen har mig här beskådat;
 Du mig ej i fönstret hellat,
 Med en flängtyg ej benådat.

Länge har jag gått och lurat;
 Du jag alla stigar känner.
 Ser du der wid törnefullen
 Lätt jag öfver muren ränner.

„Stygga gose! Stygga gose!
 „Hvarför skall du buller göra?
 „Sakta, sakta, att ej Mamma
 „Vaknar upp och öf sår höra.“

„Stygga gose! Stygga gose!
 „Skall jag ner på marken flisva?
 „Och mot stenarne i daggen
 „Mina spåda fötter risva?“

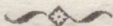

„Goda Abdul! Sakta, sakta,

„Öfwer muren gå så warligt!

„Goda gosse! Stöt dig icke!

„Ue, jag fruktar det är farligt.“

Å t t e h ö g e n.

Höga träden stodo i fordom timma
 Der nu spåda blommor af vinden böjas.
 Många herrliga kämpar en gång stridde
 Der nu wefare ungdom bollspel öfwar.
 Gingo hådan de äldre Sweahjeltar —
 Se'n de wårt från tiden — och sökte hwila.
 Stå dock än de resliga griftekullar,
 Blika betydningsfullt och hwiska sagor
 Mången stormig quäll, då upp öfwer fjällen
 Blodröd månan höjer sitt gamla hufwud.

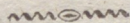

Om han badat sig uti stridens böljor
 Uti fjerran land, der mod och frihet
 Gamna hvarann, der tiden ej är för gammal,
 Eller han rodnar så af blygd att fåda
 Heden tom och wekliga söner sitta
 Sömniga kring sin eld — det wet jag icke.
 Men det wet jag, att när jag märker månan
 Resa sig så sakta i midnattstunden,
 Sprida sten utöfwer de gråa högar,
 Tänker jag: bättre tid du förr har fådat;
 Gdm din stråle, och låt den mörka nattens blå
 Hölja fädrens mofiga hvilofångar!
 Kanste annars de komma i natt ur kullen
 Uti dånande rustning och wilja strida: —
 Är då ingen som kan i hela den wida Norden,
 Och de så wända om att fåga för bröder sina,
 Och för hjeltars fader, att wi förlösat
 Deras arf utaf äkta sed och mandom.
 Spöken ej så, I Fäder! Kanhända kommer
 Än en tid då stridens blomma purprar

Sierran fält, af Nordmannens armar utsädd.
 Kommen då och sätten er uppå högen,
 Slån de gamla stöldar och sjungen visor
 Klingande för den stridande Manheims ungdom!
 Skall då unga ätten de gamla sluta
 Uti segrande famn, och vådda eder
 Herrlig sång af rosenbemängda lagrar.

Skaldens Blomma.

En blomma Skalden har:

Så fön och underbar

Är ingen annan blomma.

Hon blommar ej på grönan äng;

Hon står på ingen blomstersäng,

Ej wid en källas rand:

Långt bort hon är i längtans blåa land,

När hösten wingen röd

Och rosorna förstörd,

Står likwäl Skaldens blomma.

Som hon ej är i purpur grann,

Den köld och frost förderfwa kan,

Hon trotsar tidens elf;

Hon ewig är och mild som Skalden self.

Hon är ej gul, ej blå;
 Men högtidsklädd ändå,
 Och hvitare än liljan.
 En himmelsk doft i kalken är,
 Fast ingen fjärril suger der: —

Den trogne Skalden blott
 Har löftet än om hennes kyskar färr.

Ej blommans namn han vet;
 Men hennes hemlighet
 Är aningens fullbordan.

„Du Pilgrim! Under lifvets lopp
 „Blif fast i kärlek, tro och hopp,
 „Så får du blommans tröst,“

En Rosenengel kref uti hans bröst.

När Skalden harpan slår,
 Till blomman tonen går
 Då längtans ljusa vingar:

I fridens werld han bliskar då,
 Och önskar han till blomman gå. —

Han kommer och en gång:
 Hans wåg till himmelen är klang och sång.

Och när han hädan går,
 Han blomman träffa får,
 Som han så ofta drömde.
 Då binds den bleka liljekrans
 Utöfwer bleka kinder hans

I sista sömnens blund
 Och döden för mot blommans kalf hans mund.

U f w e n.

Jag breder ut gråa wingar
 Och upp öfwer berget mig swingar
 En nattens wån.

När hela naturen sig hwilar, —

Mitt ljud omkring hallarna ilar:

Ufwen, Ufwen.

Det swalkar godt uti natten:

Det ropar det brusande watten:

„Din winge spänn!“

Gör ljuset och solen jag wiker,

I mörkret jag stormande skrifer:

Ufwen, Ufwen.

Jag hafwer ugglor så många :
 Nattfråfwor med wingarna långa
 Mig lyda än.
 De föra mitt bud all'hopa ,
 Och komma då själlena ropa :
 Ufwen , Ufwen.

Det gnistrar utur mitt öga,
 Ett eldflot, — dock städar jag söga
 Mot himmelen ;
 Ty ljus och upplysning jag ratar ;
 Kung Thor uti molnwäggen hatar
 Ufwen , Ufwen.

En gång, det war emot quällen,
 Han åkte på wagnen kring hällen ,
 Jag hädde den.
 Förhåfde mig mer än jag borde ,
 Och motade wagnen : — så gjorde
 Ufwen , Ufwen.

Och straxt han dref mig ur dagen,
Och fråntog mig alla behagen,

Jag mins det än.

Mitt öga af eldwagnen sweddes;
Allsedan det brinner: — då leddes
Ufwen, Ufwen.

I mörker skulle jag wara,
Med ugglor och skräfwor mig para, —

Jag gör det än:

I skärfay med dem allihopa
Mitt namn omkring öknarna ropa;
Ufwen, Ufwen.

I fred får nu Thor regera:
Jag hindrade wagnen ej mera

Allse'n, allse'n.

Doct' än leswer Ufwen i boken,
Och skrifer hwar natt genom tåken:
Ufwen, Ufwen.

~~~~~

Offer åt Adlerbeths flugga.

under

Jag wandrar tyst till höga ättegraswen
 Och frågar tvefande: „hwem jordas här?
 „Och hwilkens är den brutna wandringsflaiven,
 „Som utaf bleka liljor strad är?
 „Skall denna lagerkrans och bli begrafwen
 „Som grönskande den swarta listan här?“
 „Jo!“ swara de — „wår Gudmund dödd är worden,“
 Och aldrig glömmmer jag de dystra orden.

Och jag gief dådan. Det war sorgens timma
 Som slog med midnattsflåg uti mitt bröst,
 Och mörk war quällen: ingen stjärneskrinna
 Rann upp och wintade mitt hjerta tröst.

Jag wille ej min lyras ljud förnimma,
 Hon låg så stum, och stum war ock min röst: —
 Och tårars stor fringslåt mitt sinnes dager,
 Och flagan hwissade min första lager.

Om wid din urna unga Skalden quider,
 Du gode Ande, tillgif honom det,
 Och om han önskar åter beka tider,
 Då du din milda stämma höra låt.
 Sörgåfwes ej mitt rörda hjerta swider,
 Och ej sorgåfwes jag din dödd begråt.
 Det släcka hoppet och det rända minnet,
 De fordra offer utaf ungdomssinnet.

En gång jag kom till Dittens rosenångar,
 En munter gose ur min barndoms land;
 Jag gick så fri bland gyllne blomstersångar
 Med frans ring hjesan, lyran i min hand.
 Jag knäppte stundom på des klara strångar,
 Och slälsens längtan rände kindens brand.
 Den unga rosen kypte jag förtroligt:
 Allt war så herrligt tyckte jag och roligt.

Jag sjöng och gladdes i de ljusta trakter,
 Och bröt mig mången fager rosenknopp;
 Mid hvarje stängel stodo Englär wakter
 I liljesrud och leende i hopp,
 Och dessa goda, ofskuldsfulla makter
 Ej störde mig uti mitt sälla lopp.
 De kunde älska blott och blommor gisva: —
 „D!“ ropte jag, „hos eder vill jag blifwa.“

Dot längre fram en inre drift mig förde,
 Och mot en herrlig palmelund bar min gång:
 En lustig strängallång derur jag hörde,
 Och ljudet af en gammal hjertesång.
 De kända tonerna mitt hjerta rörde,
 Jag tyckte att jag hört dem mången gång.
 Och länge stod jag utaf wördnad bunden,
 Förän jag ingick i den helga lunden.

Der ligga grifter ifrån forna tider,
 En mörk cypress beskuggar hvar och en, —
 En frans af blommor der sin wälsnukt sprider,
 Com hwirflar upp mot himlen offerren, —

Och lagerns krona prunkande sig wrider
 Som minneskrift utöfver gömda ben,
 Och att den lagern blommar år ej under:
 De gamla Skälber hwila derinunder.

Uppå en graf, som seklers saknad tydde,
 Det satt en gammal man med silfwerhår,
 En frans af ekelds hans tinning prydde,
 Och dgats eld förrådde ej hans år.
 Den höga lyran wäl hans händer lydde,
 Han sjöng om hjeltar, kärlek och om wår,
 Och under sångens korta mellansfiften
 Ett ljusligt bifall susade ur griften.

„Wälkommen yngling, uti Sångens dalar!“
 — Så ljöd den mannens milda röst till mig —
 „Förstår du språket, som en forntid talar,
 „Så må du här wid palmen sätta dig.
 „Den fordna sången tränaden hugswalar,
 „Ur den en ewig ungdom speglar sig.
 „Bland dessa lagrar må du troget leta,
 „Om du will Diktens hemligheter weta.

„Nog har jag sjungit. Snart min fädla rådes,
 „Och handen darrar då jag strängen får.
 „Min ungdomskraft ej mera återväckes,
 „Och snart mitt stoft till mina fäder går.
 „Dig, unga gosse, gyllne Lyran rådes,
 En herrlig blomsterväg dig förestår:
 „Och då mitt hufvud uti jorden hvilat,
 „Ditt nya namn på ryktets wiingar ilat.“

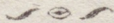
Så slöt han mig intill sitt bröst, och rödde
 Målsägande mitt hufvud med sin hand;
 Och sedan kärleksfull omkring mig förde
 I diktens fäua, underliga land.
 Så många lärur af hans mun jag hörde,
 Som i mitt hjerta närde sångens brand.
 Och ofta gief jag att den gamle råfa:
 Det war så ljusligt att med honom språka.

Och när jag plökat någon älsklingsblomma
 På wandringen i sångens rbsenlund,
 Det war min fröjd att till hans möte komma
 Och höra hjertligt bifall af hans mund,
 E

Men woro också mina händer tomma,
 På njutning rik blef dock vår samtalsstund.
 Då jag kom hem war sol'n i hafwet skriden,
 Förrän jag märkt att dagen war förliden.

En dag han tygt sin ögon sammanlade,
 Liksom till bön sitt hufvud böjde ner:
 Då gick han hän att hvila, som han sade,
 Och lyrans toner hördes icke mer.
 Sin önskan då den gode wunnit hade,
 Och nu han Eångens urbild högre ser;
 Men mig, men mig, vill saknaden betunga,
 Och på hans graf får jag min klagan sjunga.

Haf tack, du goda Skugga, för de stunder
 Mig unnades att dig besöka få,
 Gör dina läror i de helga lunder,
 Der jag fick ofta wid din sida gå,
 Och der jag lärde Skaldellfivets under
 Och att min egen warelse förstå.
 Din hulda kärlek skall jag aldrig glömma;
 Men i ett troget bröst ditt minne gömma.

Alfred och Hilma.

Ballad.

En afton på klippiga stranden
 Satt Hilma med kinden mot handen,
 I ögat en glindrande tår,
 Som speglade trånande åter
 Den bild hennes hjerta begråter,
 Men ögat ej återse får.

„Högt swalla ur hafsbjupets flöte
 „De vågor till stjernornas indöte;
 „Ty Nordan är swärfliga vred.
 „De häfwa sig öfwer hwarandra
 „Att först så till himmelen wandra;
 „Men digna förlamade ned.

Men woro också mina händer komma,
 På njutning rik blef dock vår samtalsstund.
 Då jag kom hem war sol'n i hafwet skriden,
 Förran jag märkt att dagen war förliden.

En dag han tyft sin ögon sammanlade,
 Liksom till bön sitt hufvud böjde ner:
 Då gick han hän att hwila, som han sade,
 Och Ixraus toner hördes icke mer.
 Sin önskan då den gode wunnit hade,
 Och nu han Sångens urbild högre ser;
 Men mig, men mig, vill saknaden betunga,
 Och på hans graf får jag min klagan sjunga.

Haf tack, du goda Skugga, för de stunder
 Mig unnades att dig besöka så,
 För dina läror i de helga lunder,
 Der jag fick ofta wid din sida gå,
 Och der jag lärde Skaldelsiwets under
 Och att min egen warelse förstå.
 Din hufda kärlek skall jag aldrig glömma;
 Men i ett troget bröst ditt minne gömma.

Alfred och Hilma.

W a l l a d.

En afton på klippiga stranden
 Satt Hilma med kinden mot handen,
 I ögat en glindrande tår,
 Som speglade trånande åter
 Den bild hennes hjerta begråter,
 Men ögat ej återse får.

„Högt swalla ur hafsdjupets flöte
 „De vågor till stjernornas möte;
 „Ty Nordan är swärliga wred.
 „De häfwa sig öfwer hwarandra
 „Att först få till himmelen wandra;
 „Men digna förlamade ned.

„Så tumla oå männer i werlden,
 „Och strida om äran och stården;
 „Men glömma hwad kärleken gör.
 „De trampa hwarandra i skottet
 „Att fånga det flyktiga doftet,
 „Då kärleken gråter och dörr.

„Jag fryser i stormiga quällen,
 „Och ligger så hårdt uppå hållen,
 „Ej njuter jag lugn eller tröst.
 „Min Alfred bland krigarnes faror,
 „Ett mål för de mordiska faror,
 „Är stild från mitt älskande bröst.

„O! bröllopet's väntade sälla
 „Knappt enar, förr'n ödena wackla,
 „Och råda en grymmare fram,
 „Som blodelägor hotande lungar,
 „Och äfcor utöfwer öf lungar,
 „Och blixtar och hwirflande dam.

„Ne'n sierran wi håpnaude hørde
 „Hur krigsguden wagnarna förde,
 „Då kallades fädernas bygd.
 „Wi sågo hur eldade söner,
 „Åtföljda af mödrarnas böner,
 „Åtogo sig ädelt des flygd.

„Nu angrep den ålsfades sinne
 „Af förfäders ära ett minne,
 „Då trånande glödde hans blod.
 „Han swärdet tog ned utaf wäggen,
 „Då slipade rosten från äggen
 „Med swallande ynglingamod.

„Om natten, då stillheten rådde,
 „Då jag ingen smärta mig spådde,
 „Han ilade tyst ur min famn.
 „Han följde de flygande faner,
 „Då swor att till åldrade anor
 „Ån foga ett lysande namn.

„Förgäfwes bland klippornas hakar

„Mitt rop till den saknade skallar,

„Han kommer ej åter: — han dör.

„Mitt öga dock hafwet skall följa,

„Tills någon wälgörande bölja

„Till stranden den älskade för.

„Om icke den tyfliga Nordan

„Will unna mig hoppets fullbordan,

„Och gifwa mig åter hans lif:

„Så will jag i tårarna wåta

„Min warelse stödmwis förgråta,

„Dock blifwa i kärlek mig lif.

„Med sång jag i hafwet will flyta

„Och lugna des stormiga yta

„Med kärlekens heliga flod.

„Der liket af Alfred kan wara

„Till främmande land skall jag fara

„Och kyssa hans stelnade blod.

„Af kärlekens sukt i hand sista
 „Skall tändas en lefwande gnista
 „Och blänka från himmelens blå,
 „Och lysa min kärliga bblja,
 „Som älskar att smekande stbjja
 „Den jord som förenat os två.“

Eå Hilma sin sorgenfalt tömde
 Och månan af sasa sig gömde;
 Ty smärtan hon led war så stor.
 En samnande Jätte stod natten
 Och omslöt den heliga skatten
 Med stjernlösa skymningens stor.

Och Alfred kom åter ur striden,
 Men sällhetens tid war förliden;
 Ty Hilma på klippan låg blek.
 Wånd åter till främmande landen
 O yngling! — Grån fädernestranden
 Din fröjd med den älsfede wesk.

Svånn åter de refvade segel!
 No friskt utåt hafsvindens spegel,
 An döjer sig månan i Fyn.
 Men snart kanse lyser hon åter,
 Vid silfrande Fön hon upplåter
 För dgat en hiskelig syn.

Vid reddan de anfaret kasta,
 Och alla i båtarna hafa
 Att först nå den älskade strand;
 Men Alfred i trångtande vira
 Kan ej sin begärelse syra:
 Han hoppar från skeppet i land.

I mörkret han ser ingen fara,
 Blott önskar den första att vara,
 Som hinner den saknade hamn.
 Mot klippan i språnget han rusar,
 Hans blod utur hufvudet frusar:
 Han döer i den älskades samn.

Nu lysas de läpparna bleka,
 Och hafswågor kropparna smeka
 På klippan wid stormarnas strand.
 Wål eder, som träffades åter!
 Nu ingen den andra begråter
 I qualens och tårarnes land.

Blomman Understön.

(Från Goethe.)

Grefwen.

En blomma understön wet jag,
 En sådan wet ej mången.
 Jag skulle söka den i dag;
 Men, ack, jag sitter fången.
 Min smärta är olidelig;
 Ty då ej bejer tryckte mig,
 Då war jag henne så nära.

Från detta rundtom branta slott
 Mitt öga wäl jag sträcker;
 Men ej en gång med blicken blott
 Den understöna råder.
 Den henne till mig söka kan,
 Han ware Ewen eller Midderman,
 Min bästa wän skall blifwa.

Rosen.

Eldn prunkar jag, och hörer dig:
 Jag vill din suck beswara.
 Du menar ingen ann' än mig,
 O råtte du mig bara!
 Ja, blomstens Drottning herrskar wäl
 Uti din stora, höga själ,
 Du stackars ädle kämpe!

Grefwen.

Din purpur mellan gröna blad
 Är wärd all möjlig ära,
 Och stidan bryter dig så glad,
 Att dig bland perlor bära.
 Din frans ett wackerst anlet flår;
 Men, æt, du ej den blomma är,
 Som jag i tysthet dyrkar.

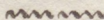
Liljan.

Mot himlen sträfwär Rosen grann,
 Rädd att sin fågling gömma,
 Likväl en älsflingsmild ej kan
 Den tåcka Liljan glömma.
 Den trohet i sitt hjerta bär,
 Och ren och fri som Liljan är,
 Bland blommor högst mig fattar.

Grefwen.

Väl är jag, Lilja, fri och ren
 Från svåra synder alla;
 Likväl jag sitter här allen
 Inom de murar falla.
 Väl är du mig en ljustig bild
 Af mången jungfru ren och mild:
 Dock wet jag något bättre.

Nejlikan.

Mig som i våktarns trädgård står,
 Du gode, högst lär akta;
 Ty hvarför skulle år från år
 Mig gubben eljest wakta.
 I bladens sedna systerband,
 En tusenfästig rosenbrand
 Och walluft lifwet genom

Grefwen.

Man Nejlikan ej skall försmå:
 Hon våktarns möda gläder,
 Än måste hon i solken stå,
 Än hon i fuggan träder.
 Dock det hvarför mitt hjerta står
 Ej i en utsökt prakt består;
 Det är en stilla blomma.

Violen.

Jag står så blyg i gräset gömd
 Och plågar icke skryta,
 Dock vill jag, då jag ej är glömd,
 Min djupa tystnad bryta.
 Om det är jag, du ädle man,
 Hur smärtar mig att jag ej kan
 Dig all min wälsnukt sända.

Grefwen.

En blyg Viol wist älskar jag
 Med sina färger hjerta;
 Hon doftar så skönt. Dock beg behag
 Ej mildra kan min smärta.
 På denna stela klippas höjd
 Hon finnes ej, mitt hjertas fröjd;
 Det vill jag er förklara.

En flicka bort wid häcken går,
 Den trögaste på jorden ,

Med månet a' des hjerta slår
 Till jag är friad worden.
 Och bryter hon en blomma blå,
 „Förgåt mig ej“ hon suckar då:
 Jag konner det från fjerran.

Ja, kärlek länks från fjerran ort
 Då hjerta slår för hjerta,
 Och detta inom fånglets port
 Har lindrat all min smärta.
 Om sorg mig nästan döda fått,
 „Förgåt mig ej“ jag ropar blott,
 Och straxt får jag lifwet åter.

XIII min Mor.

Från fjerran strand en suck till dig jag sänder
Med östnwinden, resande i quall,
Och när han fram till dina bygder länder,
O, må han träffa dig förnåd och säll.

Nej! Jäe säll — jag vågar det ej hoppas,
I wärnlös kamp mot ödets hårda flag;
Men må ut sorgen sielf en glädje knoppas,
Ur mörkrets winternatt en sommardag.

Må någon gång i dinna dottersfammen
En himmel bryna sig för kånslans flygt,
Af forbna fröjder återkalla namnen,
Dem ödet afundsjukt Dig undanryckt.

När under himlens blå, i gröna ängen,
 I sätten båda språkande om mig,
 Så lyfthen noga invid blomstersängen
 Om der ej hwiskas fram ett ljud från mig.

O! lyfthen, lyfthen! Många sommarquällar
 Min ande än utöfwer fälten far,
 Och spejar än ifrån de höga hållar,
 Åring dem jag fordom Glädjens Hårold war.

En gång jag förde der de ndjens spira,
 Bar blomstermantel, myrtenkransadt hår,
 Bdd bögens ungdom ofta fester fira,
 Och lyddes gladt och willigt år från år.

I ag Konung war. Så många stöna Tårnor
 Omkring mig swäfwade i glädtigt lopp:
 Min krona gnistrade af himlens stjernor:
 Min thron war wäfd af rosor och af hopp.

Men nu, fast än jag älskar dessa nejder,
 Som wittuen woro till min barndoms pratt,
 Jag nedlagt Liljespiran: — tidens sejder
 De fordna annan rustning, annan makt.

Likwäl, min mor, jag Dig ett löfte gifwer
 Att icke swika hwad Du spått om mig,
 Och om en trogen Nordson jag förblifwer,
 Hwem tillhär derför äran om ej dig?

Norrskenet.

Gossen.

Swad är det wål, som synes der på himlen?
 Det blirtrar och det stiner så förskräligt.
 Säg, kan det vara farligt, Pappa lilla?

Gubben.

Det är ett Norrsken skall du weta, gosse,
 Som mången afton wisar sig i Norden.
 Är det ej skönt att se det hur det flammar?

Gossen.

Men det är eld och elden är ju farlig.
 Han bränns, och om det toge eld i himlen
 Och brände upp det hela blåa hwalfwet
 Och alla dessa sköna, klara stjernor!
 Tänk, om det skulle falla ner på gården,
 Så skulle jag och Pappa, mina syskon
 Och Mamma brinna upp: — det wore fäsligt,

Gubben.

Tror du att allt som lyser just skall brännas?
 Men eftersom jag hör att du ej känner
 Hvad detta klara skenet kan betyda,
 Så vill jag säga det, att du må weta.
 Kung Carl den Tolfte — signe Gud hans minne —
 Han bar ett swärd så ståtligt och så wäldigt,
 Men som ej någon annan kunde lyfta.
 Det swärdet hade Herren honom gifwit
 Till rätt i fred och seger uti striden:
 Men då han dog, tog Herren swärdet åter,
 Och satte det på himlen öfwer Norden,
 Till tecken att han wille os beskydda
 Och gifwa os wälsignelse och lycka
 Så länge som wi ära Carols minne;
 Och dertföre så många winteraftnar
 Wi se des sken på klara himlen låga.
 Nog säga somlige, att detta ljuset
 Har flammat ständigt, sedan werldens början.
 Så säger Pastorn of, som klof skall wara;
 Men det är icke sannt: jag tror det ej.

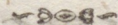
Gögen.

Det är så underligt att se derpå:
 Det slämtar stundom matt och åter håstigt
 Det blommar upp. Jag rörs ej se det mera;
 En mormor har ju sagt att mina ögon
 Bli skända om jag länge ser på huset —
 Och jag blir rädd ju mer jag det betraktar.
 Jag springer in till Mamma.

Många barn

Gå ondt i ögonen af detta stenet,
 Och så de se ur våra höga Sögar
 Ett herrligt forntidsminne eldigt flamma,
 Som himlens Norrsten uti vinternatten,
 Och läsa de om Carlars hjeltebater, —
 De bli så rädda för den starka elden,
 Att tårar rinna ut för deras kinder,
 Och springa in till Mamma och Fransyskan:
 Der så de sockergryn och karameller.

Paul von Jacobson.

Sonett.

Du ålfångswärde Broder eller Andå!
 D undra ej att jag på döden klagar,
 Som quåfde tidigt unga blommans dagar,
 Fast oswan skyn de skönare sig randa.

Jag önskar ock i denna hamnen landa,
 Och måstrar ej den Store Andens lagar,
 Som ger och tar när honom helst behagar,
 Och sammar ömt de seglare som stranda.

Och — saknaden är just föreningsbandet
 Emellan mörkets werld och ljusets himmel:
 Det bor obödligt hopp i dödlig smärta.

Vi mötas väl uti det sälla landet,
 Långt ifrån jordens slår och tomma hwimmel:
 Der får jag trösta Dig intill mitt hjerta.

Ynglingen och Skaldemön.

~~~~~

Tillegnadt

Stats-Rådet m. m. Friherre G. J. Adlerbeth.

~~~~~

Ach! Ich habe
Dich als Knabe,
Engel, ja so gut gekannt.

Schubart.

~~~~~

Sakta frusad utaf aktonslåkten,
Höljd af himlaburna, ljusblå drägten,
Stod den lilla insjöns lusa plan.
Höga hvalfwet såg sig uti glansen,
Silsversfiskar stimmade i dansen:
Ibland vakens liljor stöt en swan.

Gent mot sjön från klippans höga hallar
 Minner slingrande bland skogens tallar
 Ned i dalens famn en liten ström.
 Verligt glänste dammet af des vågor
 Uti solens röda aftontågor :
 Völjans ton war klingande och öm.

Twenne duswor ofta invid stranden
 Ljfligt språka om den ömma branden,
 Som så sött dem enar med hwarann.
 Plaska med små subbeglånsta wingar
 Wattnet kring i tusen klara ringar :
 Deras kärlek dock ej swalkas kan.

Omkring strandens bugt i dalen wrider
 Sig ett poppelhwalf från gamla tider :
 Wandrarn der i hettan flugga får.
 Omkring stammarna, som sig förbinda,
 Caprifolier sig troget linda :
 Helig tystnad inom hwalfwet rår.

Och der hade konsten och naturen
 Gjort en gräsbänk, utaf torkwor fluren,
 Prydd med någon blomma här och der.
 Mjuk war bädden: poppellsöfwens susning,
 Dufwans joller, strömmens sakta susning
 Manade till ljufta drömmar här.

Ofta dit mig känsligheten förde:
 Der naturens sammanklang jag hörde,
 Så i wattenets lugn min egen bild.
 Satt der ofta med en bok i handen,
 Läste intet, såg mot andra stranden,
 Som i gröne blommor log så mild.

Åh! En gång på trängstens wingar buren
 Ljuf af auringen och af naturen,
 Följ jag dit i aftonsolens sten.
 Utför branten sprang jag tapp med bäcken,
 Vittade förstulet in i bäcken,
 Der jag ofta suttit förr allen.

Men der stod jag stilla, rödb och slagen,
 Wakan lif wid gryningen af dagen,
 Knappt jag wågade att andas mer.
 Skänd glödd begjuter mina kinder,
 Och förundran mina läppar binder:
 Denna syn mig aldrig öfwerger.

Ly der låg i slumrens armar sluten,
 Uti Graziens skönhetsformer gjuten,
 Blådande en Lärnas lätta kropp.
 Små Amorer hennes kinder smekte,
 Och med blomsterlocken ömsom lekte,
 Skämtande i ofuld och i hopp.

Stjernbestrodd en himmelsfärgad flöja,
 Rådd att Lärnans flöja flapnad röja,
 Omkring hennes waka lif sig smög.
 Skalkande den lilla astronsåkten
 Lyfte dock ibland den lätta drägten
 Och min blick inunder flöjan slog.

Af en salig dröm, som själen hyste,
 På des purpurläpp en aning myste,
 Frid och kärlek uppå pannans hvalf,
 Och i handen, som mot marken hängde,
 Sig en bruten Liljestängel swängde,
 Som wid windens pust i fångslet skalf.

Tyst jag stod. I bröstet slöts min låga,
 Och hvem kan en Engel wäcka wäga?
 Hvem djerfs nalkas till des himlasföt?
 Men till slut förgräfwes jag den quäfde,
 Och mitt bröst en suck ur djupet häfde,
 Som med Westan mot des anlet flöt.

Wid des pustning, som min känsla tydde,
 Lårnans slumring lika hastigt flydde,
 Håpen hon ifrån sitt låger spratt.
 Eld gick ut ur hennes blåa öga,
 Då hon hwälfde det emot det höga;
 Wårdslös satt hon, småktande och matt.

„Stöna dröm, som kallats i mitt stöte,
 „Säg, hwi har du röfwat från mitt midte
 „Denna älskling, som jag ägde nyss?
 „Hvilken dröm! Göradist som de alla
 „Skall han dock mig ej ur minnet falla,
 „Aldrig glömmas denna huswa lys.

„Hwad är åt mig? Mina kinder flamma,
 „Mina läppar utaf trånad flamma,
 „Så mitt hjerta aldrig klappat har.
 „Ack, se solen, — kanske hon mig brände:
 „Något sådant mig dock aldrig hände,
 „Aldrig mig så främmande jag war.“

Så den stöna — och i wackig bölja
 Elbjän flyndade dess sägning bölja,
 Som wid wakenandet i skadning war.
 Lockarna, som nyss kring kuldran fido,
 Ordningssfullt och nått sig sammanfido:
 Snart af dem en krona hjesan bar.

Liljan, som hon hållit uti handen,
 Såg jag warsamt falla ned på sanden,
 Då hon nyss ur sömnens samn såg opp.
 Sående hon åfwen blomman glömde,
 Och så för min häpnad syn sig gömde
 Bortom hvalfvet uti wingadt lopp.

Fäst förvirrad, jag dock Liljan röjde,
 Brinnande mig ned mot marken böjde,
 För att hämta upp dess sköna knopp.
 Så med henne kring jag wille åla,
 Ingen stillhet njuta, ingen hwila
 Förrän jag min älskling hunnit opp.

Blomman, som min iswer willigt lydde,
 I min hand ett stilla wemod tydde,
 Blek och höjd och wifnande hon war.
 „Sköna blomma! Hwarföre så dyster?
 „Sörjer du din unga skönhetsfyrer,
 „Som dig här så ensam lemnat quar?“

Och så flög jag mellan snår och bukar,
 Lit en storm, som deras grenar rustar,
 Och kring brant och djup med örnens fart;
 Och wid foten af de höga klippor
 Sväfwade hon fram på blomsterwippor.
 Med mitt rop jag nådde henne snart.

Nu hon hvilade på swala marken,
 Glämtande och ljus, som uti arken
 Noachs duswa fordom satte sig.
 Stilla lät hon sig af vinden swalkas;
 Men jag dristade ej henne nalkas:
 Andran hade så betagit mig.

Åter flög hon upp och undanskydde,
 — Wågens faror henne icke brydde—
 Nådde snabb som vinden bergets topp.
 Blåa flöjan sina stjernor strödde,
 Och i ljusa wågor purpur flödde
 Uti fjäten efter hennes lopp.

Nu hon stod på spetsen, Fön, förklarad,
 Lik en Engel undan fallet sparad,
 Glänsande som kunskapsträdets frukt.
 I den hand der förr sig liljan böjde
 Lagerkransad sig en Lyra höjde,
 Skönt besträngad och med sirlig bugt.

Häftig tränad tändes i mitt sinne:
 Nyfbd't hopp och flydda stunders minne
 Sammanspeglades uti min själ.
 Rätt bewingad flög wid Lyrans toner
 Känslan hän till Diktens höga zoner:
 Hwad hon sjöng wid Lyran mins jag wäl.

„Thules Ekogar! Nordens höga Edner!
 „Förrän snön er stolta hjesa tröner,
 „Träder unga Sångarn fram bland er;
 „Ja! Görr'n hösten spelar lifsfärdesånger
 „Öfwer blomstrens land skall många gånger
 „Af hans toner ljuda lustens sfer.

„Mod och dmhet i en ynglings sinne
 „Med en lika helig låga brinne,
 „Om han med sin sång förtjusat skall.
 „Swär är vägen mellan djup och klippor,
 „Mellan törnetaggat, mellan sippor,
 „Minnet Skaldeflodens klara swell.

„Yngling! Kom, och lät dig ej förfära,
 „Swad du lider, ländar till din ära.
 „Jag är Nordens Edngmål, hög och stor.
 „Kom hit upp, war icke mer bedröswad:
 „Medan nog din känsl'ghet är pröswad,
 „Och den drift som i ditt hjerta bor.

„Kom, så will jag wisa dig från hållen,
 „Stora, sköna werldar oswan fjällen,
 „Öfwer hwilka jag som Drottning rår.
 „Räds ej brauten! Jla till mitt möte,
 „En gång får du hwila wid mitt sköte,
 „Under lagerns flugga, som här står.“

Nu begynte jag den långa färden,
 Höjde mig från denna låga werlden,
 Till Gudinnans ljusomgifna höjd.
 Leende hon står bland stjernefaran,
 Muntrande min gång och emot faran
 Mig bemannande med mod och fröjd.

Öfwer många branter har jag vandrat,
 Resans längd och möda dock ej klandrat,
 Målet skönt och herrligt väntar mig.
 Genom många, många sköna trakter,
 Ljligt grönskande bland bergens skatter,
 Stundom och min irrwäg höjde sig.

2! När skall jag sista målet hinna?
 När den skona stjernefröna vinna,
 Som bland lagerns blad på höjden står?
 När med henne får jag hjesan smycka,
 Och Gudinnan till mitt stöde trycka?
 Snart, o snart min lefnads tid förgår.

Ja! Hon bränner mig i ungdomsåren,
 Lifwets sol: — de fly dock dessa åren, —
 Kanste mattas jag uppå min stig;
 Men om styrkan under kampen vinner
 Och jag icke här min dröskan vinner,
 Skall dock hoppet icke gåda mig.

Wins han ej den lager som jag dustar
 Här i tiden, så wälsan, han grönskar
 Skönare i Diktens fosterland.
 Ännu längre blifwer denna fården:
 Led mig, led mig troget genom werlden,
 Sköna Gudomsaning, hand i hand.

Frid med våra Fäder!

På Etenby Ekens den 26 Juli 1818.

~~~~~  
 Till Friherre C. F. Palmquist.

~~~~~  
 Hvar är du Wifing, som från dessa hallar
 Din jättearm fring Mälarns vågor sträckt?
 Bor du hos Åfan, som i molnen knallar?
 Är du af jordens mossa här betäckt?
 Ännu, ännu, fring dessa höga tallar
 Ett fordoms genljud doft och klagfullt skallar;
 Men ingen än har Wifingen uppväckt.

Han hvilat trygg med svärdet wid sin sida,
 Och tiden gnager på hans hjelteben;
 Det är förbi med kämpa och med strida,
 Med segrens sösång, som fring rymden hwen.
 De snabba tider vilja icke vida,
 Och stormans stund är ute längese'n,
 Och knappt en welkig ättelägg kan lida
 Af Fädrens stolta bygd ett återse'n.

Han hjälper äldren att till intet göra
 Svårt är af gødhiff kraft och gødhiff tro,
 Med spadat, vror, brister sig att störa
 I Swea jord de ädla fäders ro.
 Och liuder så en svärdslång för hans dra:
 De vilja krig mot grifförstödrarn föra;
 Ty svärd och Swear jemt tillsammans bo.

Han ike längre efterforska vågar
 Och rasad står den sköna lummeln der;
 En flugga midnattstid ur swalget tågar
 I rostad rustning upp, som hämb begår,
 Och efter hjelmen, som de röfwat, frågar,
 En annan spørjer hwar hans pansar är?
 Och utur groppen blekrödd flamma lågar,
 Som ingen fröjd för gråswarn innebär.

Griff icke, däre! Uti fädrens salar
 Du inga yppighetens statter får,
 Och utur högen endast åra talar;
 Men hwars betydelse du ej förstår.

Lef hellre då i blomsterkrönta dalar,
 Der blida Westan welkingen hugswalar!
 Lef fritt! Allenast du från högen går.

Den som ej kan sig sjelf till storhet höja,
 O må han lemna storheten i fred:
 Blott litenhet det skall hos honom röja,
 Då han vill gräfwä sig i jorden ned.
 Det är ju nog att jemna marken plöja,
 Att obla mången torr, ofruktbar hed:
 Men här — men här du skall ditt hufvud böja!
 Fall ned på helga jorden och tillbed!

Haf tack, du ädle man med fädrens sinne,
 Haf tack, du gode inwid Målarns strand,
 Att Du är känslofull för forntids minne,
 Att du ej störrer hjeltestuggors land.
 En gång när graswen dig och sluter inne,
 Mång ättlings tår uppå din urna rinne:
 Hon skall ej plundras utaf girig hand.

Kungen.

Den 11 Maj 1818.

Ser du ej Kungen? Han kommer så herrlig, —
 Blickar så stolt, men dock icke förfärlig,
 Englande hästen i tumlande språng.
 Skimrande silfver på klädningen glimmar,
 Englarnes stjärna i guldskenet strimmar;
 Skönt att jag fick honom se så en gång.

Hattarna hwifta och fröjdropsen falla,
 Kungen är äran för en och för alla.
 Festliga ljud omring hallarna gny.
 Han med en blick, som kan väcka de döda,
 Utsår wälsignelsens rosor så röda,
 Sorgernas idén för rosorna fly.

Hell dig, o Konung med lockiga håren!
 Flyg genom tiden med stjernor i spåren!
 Smithjod följ ditt drifstiga lopp!
 Herren dig bidd att de kronorna bära:
 Kärlek wi alla dig enade swära,
 Nordiska werldens högtstrålande hopp!

O! Jag dig såg framför härarne ljunga,
 Lyckte mig höra Seraferna sjunga
 Högt ofwan stjärna kröningens sång.
 Ut wille hjertat ur bröstet, det tränga,
 Och mina önskingar woro så många:
 Frid ware Konungen uti sin gång!

Lycka med eder, I frigarestaror!
 Ringa I akten de nordiska faror,
 Då eder Konung att segra er bjöd.
 „Kungen framför dem och Herten den främste.“
 Swem vill i tapperhet wara den sämste,
 Modigt ej möta den hotande bidd?

Lyrlång till Hulda.

Fantasi.

M o r g o n.

Det dagas. Uppå himlens spegel,
Befriad ifrån dimmans flor,
En flybåt nyss med ljusa segel
Och gyllne lanter strid for.
Han seglade, tog in i hamnen
Wid himlens klara silfverrand:
Må så i denna lifjesamnen
En hwila öppnas för min brand!

Nu står hon klar, den blåa yta,
Och ingen molnstäd dunklar den:
De ljuswa wägar stilla flyta,
Och spegla lifwets fröjd igen:
I öster rosenflamman smeker
Med warma lysar båljan blå;
Den unga morgon nyssödd leker
Och vill ur skumma waggan gå.

I ljus min själ är jemt förklarad,
 Som fåstets hvalf en morgonstund,
 För smärtans dystra moln bewarad,
 Och för hwar dimmig aftonstund.
 Din bild blott gryr i rosenlågor,
 Af blommor krönt invid dess rand,
 Och hoppet gjuts i purpurvågor
 Med samklang mot dess blåa strand.

Och Sångens lifswa Engel swingar
 Ur böljan upp med fröjd och mod:
 Hans Lyra stön i glansen klingar
 Och tonen g år på hoppets flod.
 Han swärfvar kring sin Systerengel,
 I troget, ålfande förbund,
 Och morgonblomman från sin stängel
 Ser upp med öppnad purpurmund.

O! blomma, Morgon, i mitt hjerta!
 Låt Sungen ewigt klinga der:
 I lifwets glädje, lifwets smärta,
 Den högsta njutning Dikten är.

Då när sig tibens morgon sänker
 Och går till fosterlandet hem,
 När ingen värmsol mera blänker —
 O må jag kunna dikta dem!

M i d d a g:

Säg mig, Sol, hvi vill du så
 Glöfbande ned på mig stråla
 Och mitt bleka anlet måla?
 Vill du väl min hyllning få?
 Tror du ej att jag är varm
 Ut i djupet af min barm?
 Warm jag är
 Fast ej vinden purpur bär.

Vet du hvarför jag är blek?
 Red jag war i barnavran;
 Men när ynglingen fick Lyran
 Rodnaden från vinden wel.

Evig längtan i min blick
 Jag för rosenfärgen fick :

Och alltför'n,

Sällan kommer han igen.

Ser du Rosen, skön och grann,
 Svällande af purpurmusten,

Full af gamman och af lusten :

Här hon sin fullkomning vann.

Se, hon njuter hvad hon har :

Ingen trånad henne drar

Till en fröjd,

Som är öfver jorden höjd.

Liljan i sin bleka drägt,

Himlaandens rena sköja,

Ses sin blick mot hvalfwet höja,

Känner sig med huset lågt;

Är hon sått försaka här :

Lycklig blott i sitt begär

Att en gång

Nå sin urbild under fäng.

Får hon af en ros en kyss,
 Som mot hennes stöt sig smyger,
 Mildt ett rosenkissen då flyger
 Öfver kinden, hvidt så nyss.
 Lifsfullhet ett ögonblick
 Speglar sig i hennes flick:
 Men en duns,
 Som flyr bort med stundens gunst.

Stjerna! Ut din middagsglans
 Med Naturen jag mig gläder,
 Hellre dock i fluggan träder,
 Inom myrtenhäckens frans,
 Der min Hulda nedsatt sig,
 Kroget väntande på mig
 Mellan blad,
 Mellan blommor, mild och glad.

Dryck af kållans silfverväg,
 Som vid häcken klar ses röda,
 Smultron som des läppar röda,
 Bjuder hon min tända häg.

Ser du mellan blomgardin

Wänligt på de trogna in;

Nog det är:

Jag ej mer af dig begär.

Och då måltiden är slut,

Lutar hon sig sakta neder

Mot min skuldra sött, och beder

Om en ljuslig sångminut.

Doa en rosenlys på stund

Måste öppna Skaldens mund:

Sången blir

Sedan lätt som en Jesir.

Och då far en purpurflått,

Lekande som westanwinden,

Mildt utöfver bleka kinden

Utaf stundens fullhet väckt.

Widdagsöl! Du bränner så

Men jag rodnar ej ändå

Rårlet blott

Riswets purpurpensel fött.

msm

A f t o n.

Mins du den quäll, då uti kronlyst sal,
Bland stolta Riddares och Tårnors tal,
Du till dig drog mitt hjerta och min blick,
Och helst med dig jag uti dansen gick.
Mins du den quäll?

Nog mins jag den: —

Min första kärlek kallat jag den än.

Mins du den quäll, då du din harpa tog,
Och på dess strängar lufwa samklang slog,
Och harpan ljöd om Næcken och hans brud,
Och jag stod lyssnande till dina ljud.
Mins du den quäll?

Nog mins jag den: —

För örat swäfsa harpans toner än.

Mins du den quäll, då i syrenens häck,
Utas din broder danad, rik och täck,
Om „Skippans Konung“ och om „Gökens död“
För dig min dunkla sångarstämma ljöd.

Mins du den quäll?

Nog mins jag den: —

Des dystra aning jemt mig följer än.

Mins du den quäll, då under poppelns hwall
Inwid ditt bröst mitt warma hjerta skalf:
Då stjernans och din Englasysters blick
Min sällhet blott förstulet skada fick.
Mins du den quäll?

Nog mins jag den: —

I Edens glans för sinnet står han än.

Wet du den quäll, då i din hwita famn
För hoppets aning öppnar sig en hamn:
Då jag får kyssa dig i brudgumsskrud;
Och borgens wakter helsa dig som brud.
Wet du den quäll?

Nog wet jag den: —

I Englands land du Hulda får igen.

Och jag såg en syn. Utöfwer tiden
 War jag flyttad i en högre rymd:
 Sjerran, sjerran dunklets werld war friden,
 Lusten ren, af inga dunster stymd.
 Jordens blåa flot ibland de andra
 Werldar såg jag nedanför mig wandra.
 Blott i fången kände jag mig än,
 Och war ren och lätt och fri som den.

Herrlig satt jag i de ljusa trakter,
 Omkringgjuten utaf purpurglans,
 Osuan summo hwoita Englamatter,
 Förande en strålsfull stjernekrans.
 Trånsfullt stod mot ljusets Gar mitt öga:
 Han i sol-gestalt besken det höga:
 Werldar bugade sig för des thron,
 Under klang af lifwets fröjdeton.

„Helig! Helig! Helig!“ ljöd den fången;
 Solen log derwid med mildt behag,
 Och min själ af intet jordiskt fången
 Trångtade emot des klara dag:

Och då kom du, Gulda! Som en Engel,
 Gyllne harpan på en blomsterstängel
 Du i swanehwita handen höll, —
 Och emot mitt warma föte föll.

Men och får som Edens kyska Lilla,
 Epglad uti Pisons silfwerwäg,
 Skön och ljuf som Raphaels Cecilia
 Stilla du inwid mitt hjerta låg:
 Och din kyss, den röda, himlaburna —
 Glödgad nektar utur Hebes urna —
 Gjöts i klara vågor ur ditt bröst,
 Och jag drack des salighet och tröst.

Darrande min hand grep harpans strängar,
 Och din röst ledsagade des ljud,
 Rundt fring himlens stjernbekrönta ångar
 Samm vår klang och smälte hop hos Gud.
 Och Seraferna med gyllne wingar
 Som Heleners flok fring blomman swingar,
 Wiftade mot harpans guld sin glöd;
 Som wid flåkten herrligare ljöd

Mot mitt bröst, det ljusets mantel täckte,
 Harpan hvilade och audan sög :
 Hulda! I de lysar du mig rädde?
 Allt ditt wäsen uti mig försög;
 Och — som bäcken i en annan rinner,
 Båda se'n till hafwet tåga af, —
 Så ditt lif med mitt i harpan swinner.
 O! Hur klar och klangrik blef vår graf!

Swäfwande i strängspelets boning
 Blef en ljuslig, stilla sömn vår själ:
 Hoppet bjöd för fångelfet försoning,
 Och wi hörde himlens sänger wäl.
 Blott om slumrens flöda slut en aning
 Och om morgons glans i Solens land,
 Gidt i stilla pulslog all vår danning,
 Salta klingande wid harpans rand.

En Cherub tog Harpan. Eldn som dagen
 Slog, han nu på strängarna med makt,
 Och wid första himmelljusets slagen
 Brast den boja som of underlagt.

Glänsande som Englar upp wi fågo,
 Utur ljusets rosor nektar fågo,
 Och i klara ringar upp till Gud
 Swingade wid Cherubharpans ljud.

Hulda! Lifsom jag i dagens timmar
 Går så salig i din kärleks band,
 Så om natten och din stjärna glimmar,
 Och mig lyser in i drömmens land;
 Och då fjerrans dunkla moln dig böljer,
 Tankan blott din englasfaynad följer:
 Hvad mig verkligheten grymt betar,
 Jag i drömmen wid mitt hjerta har.

När en gång mitt öga stilla blundar
 Går den fordiska naturens lopp,
 När den sista bäddens hvila stundar
 Och min swaga lifskraft löses upp:
 Kom och tryck en kyss på bleka munnen!
 Följ mig, följ mig! Segrens palm är vunnen!
 Våra andar, — här en enda blott, —
 Nå gemensamt vinna himlens lott.

mem

Stolte Carls Fäst.

Den 30 Nov. 1818.

Snart tändas facklorna med blodig låga

Och flocken nyß den gifna timman lbb,

Jag måste ut, för att i lifsård tåga.

Kung Carl är död!

Kung Carl är död!

Och derfär är lågan så röd.

I quall den sista kraftens anda susar

Med stormens fart omkring den wilda jord:

Din dödsfukt, Carl, i jättewägor brusar

Med hemfka warningar till welklig Nord.

O må den rena våra skända sinnen

Och kraften gro ur återwäckta minnen.

Ditt namn kring tåget skall i lågor brinna,
 Och glödgga själen till en högrödd brand,
 Och allas känslor skola sammanrinna,
 Och allas händer bli en enda hand:
 Skall så den handen uti tiden satta,
 Och skaka bort det wekliga och matta.

Des fordna larv skall under fötter trädas,
 Och sönderriswas stårdens fina taft;
 „Ty tiden skall i andra dräkter klädas,
 „Och danas ny i mandom och i kraft.“
 Så höres Carl i quäl till skaran orda,
 Och Swenska ynglingarna det fullborda.

Den unga man har mod och eldigt sinne,
 I kärlek blöddigt, men i mödan hårdt,
 Och när det fylls af stora Kungars minne
 Är intet werk för fosterlandet swårt:
 När Carl den Tolfte hörs är grafwen ropy,
 Så swärje wi med glädje allihopa.

Och eden swors i höga tempelrunden
 I tusen ynglingars förenta bröst:
 Så sorgligt helig war mig denna stunden,
 En ifrån fordom återfallad röst:
 Vid minnet af de fordna, friska dagar,
 Jag öfwer tiden gret, som allt förswagar.

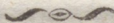
När Karan wandrade i dunkla gången,
 I andaktsfullt och dystert stilla tåg
 Vid ljudet af den höga Carlasången,
 En bild af Manhems öden der jag såg:
 Jag folket såg igenom sorgehuset
 Högtydligt närma sig till himlalsuset.

Tv Choret stän med silfwerhwhita strålar,
 Och idel stjernor höllo der sin dans,
 Att himlens hwalf, der Carlawagnen prålar,
 En winternatt ej mera siradt fanns:
 Mot helgedomen och de stjernor klara
 Framtågade den långa, tysta Kara,

Så Swea och igenom mulna dagar
 Till hufets sköna land på resan står,
 Och när det väl, när Herren så behagar,
 Som öfwer Kung och folk och rike rår.
 En seger föds ur ärens långa strider:
 De komma åter våra goda tider.

En hundraårig kamp i natt är slutad,
 En Rosenmorgon uti Östern gryr;
 Den gamla kraften, förr mot grafven lutad,
 Å nyo upp mot himlabågen styr:
 Den unge Osear, fröjd för Swea rike,
 I dygd och mandom blifwer Carlars like.

Greklands Gudar.

(Efter Schiller.)

~~~~~

Då än er den sköna werlden lydde,
 Ledd wid glädjens lätta rosenband,
 Festens röfwerk edra altar prydde,
 Sköna wäsen utur Diktens land!
 Då er dyrkan blott war jordens stämpel,
 Annorlunda war det då — o ja!
 Då med blommor kransades ditt tempel,
 Venus Amathusia!

Då då Diktens klara rosenljå
 Trollande kring sanningen sig slöt,
 Känslor kändes, som wi aldrig röja,
 Lif och anda werlden genomslöt:
 Kärlek tände hos Naturen det höga,
 För att samna henne se'n som brud:
 Allt för människans inwigda öga,
 Öfve spåren af en Gud.

Kring det hvalf der nu wår wisshetslära
 Ser ett eldflot måta wåra dar,
 Rörde då med majeståt och åra
 Helios sin sköna, gyllne char.
 Dessa höjder fyllde Dreader,
 Uti trädet stod Dryaden stum,
 Och ur båden, krusad af Najader,
 Uppsprang strömmens silfwerstum.

Denna lager winkande sägs tjusa,
 Niobe satt tyst i stenen der,
 Wägen hördes Syrinx' klagan susa,
 Philomela sjöng i lunden här.
 Denna bäck Demeters tårar förde,
 Dock Persephone kom ej igen,
 Och från kullen der man Cypris hörde
 Gåfångt ropa till sin wån.

Ned till jorden såg man Sudar swinga,
 Och olympiskt höghet lägga af,
 Pyrrhas sköna döttrar att betvinga
 Tog Apollo till sin herdestaf.

Mellan men'kor, Gudar och Heroer
 Amor stiftade ett sönt förbund,
 Honom men'kor, Gudar och Heroer
 Hyllade i Paphos' lund.

Ej försakelsens och ångrens smärta
 Inför er att aldrig synda swor,
 Lyckligt klappa skulle hwarje hjerta,
 Och den lycklige war eder bror.
 Blott det sönna kunde dyrkan vinna:
 Ingen Gud för någon njutning wof,
 Då den bdds af Eångens HuldGudinna
 Eller Grazlens milda smek.

Edra tempel utaf marmor blänkte:
 Isihmos' lämpar ibland hwiiswelldamm
 Många ärefester eder skänkte,
 Wagnar dundrade till målet fram.
 Elbna och betydningsfulla dansar
 Erwängde fring ett doftande altar:
 Eder tinning prydde segerkransar,
 Kronor eder hjesa bar.

Af de der som sina thyrser swinga
 Och af detta stolta tigerspann,
 Faun och Satyr som så lustigt springa,
 Gröddebringarns ankomst gifas kan.
 Tumlande Månaders ystra Kora
 Prisar dansande hans druswas must:
 Gudens röda kind tyets måttig wara
 Att till vågaren ge lust.

Ingen torr gestalt med hålligt öga
 Strååfull än wid någon dödsbädd stod:
 Anden tog en kyß — och från det höga
 Sänktes lifwets blod mot Stygens flod.
 I Tartaren Minos wågskåln förde,
 Gast han fordom sjelf en dödlig war:
 Thraferns klagan Eumeniden rörde,
 Som ätt offer återbar.

I Elysien anden fick tillbaka
 Hvad han här på jorden käraft fann:
 Drogen kärlek återåg sin maka;
 Hjelten der sitt kampspel ställde an.

Örfhei Lyra samma tjuening tände,
 I Alcestis armar sönt Admet:
 Pylades Orestes återkände,
 Sina pilar Philoktet.

Uppå dygdens mödosamma bana
 Högre lön war segrarns djerswa hopp:
 Den som storverk dristade att bana
 I triumf till himmelen steg opp.
 Sökte wån en wån i afgrundsnetten,
 Gudastaran honom gynnsam war,
 Seglarn lystes genom dunkla watten
 Af Olympens twillingpar.

Sköna werld! Hwar är du? Wånden åter,
 I naturens glada blomstringsår!
 Sångens trollwerld stundom blicka låter
 Fram af eder blott ett flyktigt spår.
 Gålden tråna tomma och förödde,
 Ingen Gudom i min wåg jag har,
 Af den bild som utaf känsla glödde
 Blotta fluggan finnes quar.

Alla dessa blommor måste falla
 Hårjade af Nordans grymma fart:
 För att rikta en ibland dem alla,
 Gudarne från jorden flydde snart.
 Sorgsen spejar jag kring stjernebågen,
 Dig, Selene, finner jag ej mer:
 Hopar jag kring Fogen eller vägen:
 Echo tomma svar mig ger.

Sjelf naturen i glädien som hon tänder
 Känsla saknar för sin herrlighet, —
 Om den dolba kraften, hwilkens hinder
 Ordna henne, ej det minsta wet.
 Skaparns ära rörer henne söga,
 Pendeluret lif hon går sin gång,
 Slafwiskt fjättrad af det tunga, tröga,
 Och af reglors grymma twång.

Att i morgon åter nyfödd lefwa
 Gräfwer hon sin egen graf i dag,
 Månarna i långsam krets sig weskwa
 Ewigt lika efter gifwen lag.

Gudarne ur tiden wända åter;
 Ly den werld behöfwer dem ej mer,
 Som af egen swängningskraft sig låter
 Hindras från att störta ner.

Hem de flydde ifrån våra zoner:
 Med dem styradt ock det sköna war,
 Glydda lifwets färger, lifwets toner:
 Meningslöst ett genljus blott är quar.
 Gudarne till Windens höjder swäfwa,
 Räddade ur tidens grymma swell;
 Tiden måste allt det sköna quäfwa,
 Som i Sängen lefwa fell.

— — — — —

Korsfets tro.

Ja! Fallna äro Hellas' marmorsalar,
 Des Gudabilder intet öga ser;
 Ej Lyran höres uti Tempes dalar,
 Och Nymfers dans på Paphos ses ej mer.
 I gamla böcker endast minnet talar
 Om fordoms glans, som hastigt sjunkit ner:
 Så plågar det med vårens blomma vara,
 Att så som hon har kommit skall hon fara.

Ej ewigt wara kan det jordiskt Sköna;
 Som här i tiden fästadt haft sitt allt;
 Om ingen anda der sig låter röna
 För ewigt blifwer marmorhjärtat kallt.
 Låt lagern frött Apollons hjeska kröna:
 Han faller dock, som Ödet det befallt.
 Det bätar ej att wid förlusten klaga,
 Hwad Tiden gifwit kan han återtaga.

Så stolt bland Gudar uti tempellunder
 Med njutningsmåttadt bröst Hellenen gick.
 Den egna jorden bar så många under,
 Ej stod till annat land hans hug och blick;
 Han lefde herrligt på de korta stunder,
 Han till en högtid utaf Ddet fick.
 Han purprades af Solens gyllne lågor
 Och badade i njjets warma vågor.

Men när det led till aftonen af dagen,
 När Solen sjunken war och fluggan lång,
 Då gick han der af njutningen bedragen
 Bland stumma gudar, med osäker gång;
 Matt återglänste tynande behagen
 Af gudadrömmen och af Lyrans sång.
 Så i den kalla natt, då månan lyser,
 Fast hölj'd af ljus går wandraren och fryser.

När Ddet böd: „Ligg, kämpe, ned din glaswen!“
 Han tvefande och halft förörnad stod.
 Mot Elys'n på andra sidan graswen
 Han såg med lifnådhet och owist mod.

Swad lönte mödan färdas öfwer hafwen,
 Med andra trängas inwid Stygens flod',
 Då uti Hellas lifswets fulla blomma
 War lika skön som dit han skulle komma.

Snart utaf rosen föllo purpurbladen
 Och naken stod med törnet stängeln quar,
 De nya släkten kommo: bilderraden.
 Nu såg förswinna sina gyllne dar;
 To templen blefwo tomma, slaf blef staden,
 Och ingen offer mer åt Gudar bar:
 Ett utländskt wäld det sköna Hellas lybde,
 Och Frihetens och Sångens ande flybde.

En morgonstund wid östra himlaranden
 En stjerna tändes, tindrande och skön:
 Dess sken sig spribde öfwer mörka landen,
 Går twiflets tider herrlighetens lön;
 Bestrålade af klara, milda branden,
 De Herdar sjöngo gladt sin morgonbön.
 Ett Gudabarn i arma krubban lades,
 Och många under om det barnet sådes.

Och Jesus war des namn, som Skriften säger, —
 Guds Son, som födder blef af Jungfru ren,
 Och der det låg på halmens enkla låger,
 I himmelff glans det lilla barnet stän:
 Och sade: „offuld wisshet öfverväger,
 „Mer är än guld ett hjerta utan men.
 „War uti tro och enfald barnets life,
 „Så får du komma i min faders rike.“

Det barnet växte till i kraft och styrka,
 Och lifwets ord ifrån des läppar stöt;
 Fast många wille mot des läror yrka,
 Och hatet mordiska förbunden stöt,
 Så kom dock mycket folk att Jesum dyrka,
 Och mången tår uppå hans hand sig gjöt;
 Men Jesus sade: „Fadrens är den läran:
 „Ej mig, men Fadren gif allena äran!“

Eist försebtyngd till Gulgatha han strider:
 Der rinner Lammet's helga, dyra blod.
 För werldens synder hän och spott han lider,
 Mot nesan tålig och mot ondskan god.

I döden själf mot dödens makt han strider
 Och ingen bättre någon kamp bestod.
 Allt blef fullkomnadt. Upp den Gode blickar,
 Och så i Fadrens sköt sin anda flickar.

Inwid hans graf två hvita Englar vakta;
 Och kommer dit en främling någon gång,
 Så lyfta de på griftestenen satta,
 Och säga: „Herrans Nummer war ej lång,
 „Och alla som uppå hans läror akta, —
 „Som, fastän världen är dem ond och wrång,
 „Dock trogne blifwa uti alla öden, —
 „Gå ewigt lif och seger uti döden.“

Kom och en Pilgrim efter långa åren
 Till helga griften ifrån fjerran land:
 En Dörnekrona prydde mörka håren,
 Och floknad war hans ungdoms rosenbrand.
 Han blickade mot hjiden genom tåren,
 Och längtade till lifwets ljusa strand.
 Djupt cederforsen honom nederböjde;
 Men själen fri i jängen dock sig höjde:

Ne'n multna kläder mina,
 Min mantel är förnött:
 Gif, Herre, nåden dina
 Att wandrarn ej blir trött;
 Långt är till helga grafwen,
 Och tung blir wandringsstafwen.

Till våra Gåders hinner
 Ej vår eländes tid:
 Den werlden öfverwinner
 Går flumra fött i frid.
 Att forset tåligt draga
 Månd Herren wäl behaga.

Hast ringa vill jag akka
 De timliga besvär:
 Och endast estertraffa
 Swad ofwan jorden är.
 Wäl dem som troget strida,
 Och ewig fröjd förbida.

Min Frälserman jag söker :

Jag wandrat många år,

Och tron sig jemt fördör,

Iu mer min kraft förgår.

I frestelsernas wända

Jag kunnat wäl bestånda.

De sötta rosenångar

Och gyllne frukters glans,

De mjuka hwilosångar,

Och fagra tårnors dans,

Jag ofta har försakat :

Guds öga mig bewakat.

I skogar, berg och bäcken

Jag ofta haft min stig,

Och uti nattens tårken

Jag ej förwillat mig.

Derföre pris och ära

Ele dig, o Fader kär!

Snart det till graswen lider;
 Ty forset blifwer lätt.
 Ej mera såret swider.
 O Herre! Ser jag rätt?
 Jag fäller wandringsstafwen;
 Ty här är helga graswen.

Och wandrarn sätter sig på griften neder;
 Sitt sista mål den trogne hunnit här.
 Han sitter wakande och stilla beder,
 En duswa mildt uppfwer honom far,
 Och himmels glans omkring hans anlet breder.
 Så slumrar han, ty mycket trött han war.
 De hwhita Englar lycka till hans öga
 Och fly med själen till det blåa högga.

A f f e d s o r d
till Gmånarne på Stenby.

den 7 Juni 1819.

Min Lyra tyttnar. Blott ännu ett slag
Stall strången röra på min affedsdag:
Se'n hörs hon icke mer kring dessa stränder.
Ty sådan blef den unga Sångarns lott
Att lära känna goda menskor blott:
Så draga bort till nya fjerran länder.

Der får jag sjunga om hwad här jag såg,
Och weckla ut hwad i mitt sinne läg,
Som stundens njutning ej förklara hunnit;
Ty minnet endast, som en trogen vän,
Stall följa mig, förnygrande igen
I herrligt ljus de dagar som förswunnit.

Ett lyckligt hjerta liknar rosens knopp,
 Som, full af blomprakt, glädje och af hopp,
 Dock dölsjer inom sig den fröjd han njuter:
 Till sist minnet kommer signande till flut
 Och hela blommans fågning vecklar ut,
 Och hennes doft ur klara kalken gjuter.

Jag minnas skall så väl den gröna ång,
 Hwarenda blå och gyllne blomstersång,
 Den sköna utsigt öfver Målarns bölja:
 Och edra vandringar, i quällens stund,
 Vid solens nedgång i Er ålsflingslund,
 Skall jag förtroligt i min tanka följa.

Hörs då en gång när sjön är spegellik,
 Och ingen wind utöfver lunden far,
 En stilla sång, och Lyran sakta klingar;
 Så weten, att från mig den sången går,
 Att det är jag, som Lyrans strängar slår,
 Och eder så min trogna helsning bringar.

Jag minnas skall, hur säll bland er jag war,
 Hur hastigt flydde nöjets blomningsdar,
 De glada fester jag med er fått fira:
 Och hur för mig ej större glädje fans
 Än att en frisk ungdomlig rosenkrans
 En gång omkring den Gamles tinning wira.

Fridd hwile öfwer denna helga bygd,
 Ett fosterhem för kärlek, tro och dygd!
 Ett stönt och herrligt fordomtidens minne!
 Fridd hwile öfwer eder lugna ö,
 Så widt den samnas af den blåa sjö,
 Och hyser ättlingar med edert sinne!

Nu är jag färdig att till stranden gå;
 Der skall jag än kanhända stilla stå,
 Och se en gång i Odens gård tillbaka:
 Och derpå lyfter jag mitt ankar opp,
 Och ilar hådan uti wingadt lopp:
 Jag lärt, att både njuta och försaka.

Uti det rum, som förr min boning war,
 En blomsterkrans på väggen hänger quar,
 Än är han frisk: snart skall han wisnad blifwa;
 Men glömmen ej, att hwarje blomstringsår,
 Då såsom nu Naturen herrlig står,
 Ät honom några friska blommor gifwa!

Hvem wet, hwart tidens ebb och flod mig för?
 Kanhända snart jag från min lyra dör,
 Må hända snart wi se hwarandra åter.
 Må denna krans ett heligt vittne bli,
 Att ej af flilsömesan ätskildes wi,
 Att minnet ej förwisnar, fast det gråter.

~*~

A m a l i a.

(Efter Schiller.)

~~~~~

Stån han war som Engeln i Wallhalla.
 Söl på jorden ej hans gudabild!
 Måstoln se på hafwets spegel falla,
 Så hans blick war himmelskt klar och mild.

Och hans lys — en paradissk rökning;
 Som två lågors rena sympati,
 Och som harpetonerna med tjuöning
 Samlas till en ljustig harmoni.

Trycktes själ till själ i öfwerjordisk gamman,
 Råppar, kinder brände, darrande:
 Jord och himmel strömmade tillsammans
 Salligt kring de båda älsfande.

Glydd han är. Förgåfves, att förgåfves
 Hjertats suckar honom offer ge!
 Glydd han är — och lifwets blomma quåfves,
 Andas wifnande ett brutet we!

~~~~~

S o n e t t e r.

(Efter H. W. von Schlegel.)

1.

Maria wid Korset.

Det kors, som wantron för Guds Lamm bereder,
 Ses af sitt frönta offer redan prydas :
 Guds kånstor för de ångerfulla tydas,
 Dä han mot dem sin öppna famn utbreder,

Med huldhet ser han ifrån thronen neder
 De trognas sår, deras händer widas ;
 Med tröstens wink som icke kan förtydas
 Han dem ej gråta och förtwifla beder.

Och Christi Moder med de bleka kinder
 Görmår ej klaga, och förmår ej gråta :
 Des dystra dag har ej flera tårar.

Grym är den kraft wid korset henne binder ;
 Och så Profetens hårda domar låta :
 „Ett swärd en dag ditt hjerta genombårar.“

2.

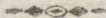
Isaaks offring.

Den fädna ynglingen med bundna händer
 Gör Herrans altar barrande knäböjer:
 Ett stilla wemod i den blick han höjer
 Åt död och fruktan bröllopsfacklan tänder.

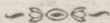
I äldrens grånad står hans far och vänder
 Det blanka stålet: tron i ögat röjer
 Att han will lyda Gud, fast handen dröjer,
 Förrän han älderns tröst i grafven sänder.

Men då han sist lyft blicken mot det höga,
 Och frågat: Herre! Skall ditt offer blöda?
 Ett himmelskt budskap swärfvar wid hans sida:

„Din wilja batar Gud, men offret föga:
 „Och Herren blott för de i synden döda
 „Sin Son will offra upp åt dödens quida.“

W a p e n s å n g.

Du sädna swärd! Med dina klara strålar
 Du, som med purpur, jordens tasta målar!
 Du wärmer själen, men du kylor kroppen,
 Och flyr, kometen lik bland stjerneloppen,
 Med eld kring sädsets wida hwalf.

Jag mins än hur min moder skalf,
 Då fordom jag med granna sabeln lefte
 Och Göttha Lejonhufwud smekte,
 Som främst på gyllne sädset lyst;,
 Jag mins hur jag åt honom myste,
 Och tyckte sjelf att jag war karl,
 Så stolt i gång, så djerf i swar;
 Ty redan tidigt wi bekantskap gjorde,
 Och gammal wänskap icke glömmas borde.
 Ännu en gång kom, swärd, intill min sida!
 Kom hjelp mig för mitt fosterland att strida!
 Wärt brödslop förs inwid dödens flod,
 Wi wigas der utaf det höga mod.

När ryktet lågande fring fälten flammor
 Och jemte fosterlandet stormverk ammar,
 Då lagrar swigta mellan höjda lansar
 Och hjertat klingar mot den blanka pansar,
 Skall och bland wapenbrak och gny
 För mig en högre dager gry.
 Och när en tapper fiende jag slagit,
 Som sköld och swärd för fosterjorden dragit,
 Då lägger sig min warma ungdomslåga
 Och jag blir känslig för min broders plåga,
 Och faller på hans stoft en tår,
 Då han till hjeltars Gader går.

Der sökes nu hans lif utaf en trogen maka,
 Som qualens offer är; men stundom i sitt bröst,
 Uppglimmande af hopp, tycks höra denna röst:
 Han kommer wäl tillbaka.

Kor af Krigare.

Han kommer ej tillbaka,
 Du ömma, hulda maka!

Han bars på sin sköld
 Ned i jordens sköld,
 Att swalka sitt brinnande hjerta
 Och sårens smärta:
 Vi följa vår broder med sorg
 Ned i dödens borg.
 Dock honom än en gång wi råka
 I annan werld:
 Der skola wi språka
 Om krig och swärd.

~~~~~

Så klaga då fritt öfwer bären!
 Låt rinna din tår uti såren;
 Men ropa ej we öfwer mig,
 Förkrossade maka,
 Att Ruben ej kommer tillbaka:
 Jag kände ej honom och dig.

~~~~~

„Hwad? Glykten I, fvingrade rotar,
 „För fienden, medan han hotar?

„Gud lycka på färden!

„Ja, flyn genom werlden

„Med nesa till afgrundens sal!“

Så dundrade anförarns tal.

 Och swajande fanor,

 Som injällhwhita swanor,

 Igen flyga opp,

 Och fladdra

 Och pladdra

 Kring gyllene topp

 Om seger och hopp.

Hufvarerne kommo och rusade fram

I dånande lusten, i blod och i dam;

De stålblanka sablarna hwenor,

De gyllene rustningar skeno;

Hufvarerne kämpade fäkt

Och jorden af slagna bles tått,

Och segren war war!

 Kor.

 Och segren är war,

 Och fröjd bland oss rår.

En Husar (särab).

Hör jag kan en wacker wisa!
Sången fall min smärta lisa,
Kanske roa er dertill:
Dersför jag den sjunga will:

(sjunger)

Lilla Mina, röd om kind
Sprang så tidigt lil en hind
Med sin hjord i fogen.
I nge samma morgonstund
Efter twenne timmars blund
Tröskade på logen.

Stållan löd i fogens samn,
Ålskade herdbinnans namn
Ringde i hans öra.
Han det nämde mången gång,
Uti någon hjertlig sång,
Som ej hon fick höra,

Slagan gick så hurtigt på,
 Echo förde då och då
 Ljudet inåt skogen.
 Mina kände det igen,
 Glad att hennes goda vän
 Tröskade på logen.

Men det tillrade en tår,
 Sorgligt minne se'n i går,
 Ned från hennes öga.
 Inge skulle snart i frig:
 „Åh! Han kan ej frälja sig
 „Der de kulor smöga.“

Dyft hon nu till logen smög;
 Öfver balken lått hon stög,
 Var hos Inge inne:
 Kyssar gaf och kyssar tog,
 Ömsom gret och ömsom log
 Öfver hopp och minne.

Åh! Hwad du är wacker nu!
 Ingen yngling är som du,

Så du jemt skall wara.
 Tänk på Nina, då du far,
 Som du ensam lemnat quar;
 Hon skall gråta bara.

„Ja! Nog har jag Nina tår,
 „Stor likväl min längtan är
 „Att för Rungen strida.
 „Tro ej att jag nånsin flyr:
 „Hellre vill jag med blespyr
 „Gåm på kryckor strida.“

Nina gret. En kys hon fick
 Och så sorgsen återgick
 Till sin hjord i fogen.
 Inge skurade sitt swärd,
 Tog sin båda, gick sin färd,
 Modig, bän och trogen.

Ibland kulsor och bland frut
 Höll han hjeltemodigt ut,
 Aldrig Inge flydde.
 Sabeln skötte han geswindt:

Streb och hurrade och blindt
Sina order lydde.

Snart likväl en stormig dag,
Då der gåsivos lag på lag
Ur kanoners skara,
Kom en kula, pep och hwen,
Knäkte Inges ena ben,
Som stod främst i fara.

Lika glad war han ändå,
Tänkte likväl så och så
På sin lilla Nina.

„Hennes kärlek kallna lär,
„Inge ju en frympling är,
„Hon skall fly och grina!“

Och sitt hem han återsåg:
Hyddan på sitt ställe låg,
Och på gården linden.
Nina ropade hans namn,
Glög i frigarns öppna famn,
Mer snabb än vinden.

Smheten ej kallnat har,
 Och att benet frosgadt war
 Nina icke brydde.
 Så i kärlek och i tro
 Deras lefnad fido i ro:
 Såret ära tydde.

Kor af Husar'er.

Tårnorna,
 Stjernorna,
 Wika och lika
 Då wi ej wika.
 Tårnorna
 Drycka
 Och till sin samn.
 Stjernorna
 Drycka
 Till sig vårt namn.

Edderns Kamp.

III

Jag kommer från udden af jorden,
Långt bort ifrån herrliga lunder,
Naturens förtrollande under,
Till kalla och klippiga Norden.

Ja, kolden i Norden är bitter!
Den lager som Savira ansat,
Med hvilken mitt swärd hon befransat, —
Se, broder, hur frusen han sitter.

Kring lansen, som än uti striden
Jag modigt mot hjelmarna swänger,
Den kyliga rimfrosten hänger,
Och trög är den stelnade tiden.

Men hemma i grönsfande dalen,
Bland druswor och myrten och lager,
Den ewiga blånande dager, —
Der tiga de frostiga qualen.

Der sutto wi begge förtroligt,
 Mitt, spjut uråt marken förlängdes
 Och slitigt med blommor behängdes:
 Der ilade lifwet så roligt.

Och skölden i solskenet blänkte,
 Med hjälmбуffen vindarne lefte,
 Då Said sin Savira smekte
 Och icke på stilsmeagan tänkte.

Den eldiga hästen stod bunden
 Så grann uti gyllene rustning
 Och tydde sitt mod genom frustning;
 Bredwid låg den lurswiga hunden.

Men nu skall jag draga i fejden,
 Och Saviras färg uppå skölden
 Skall lena den nordliga skölden,
 Och purpra den rimmiga nejden.

Ly wäl är jag wäl ibland löjen,
 Men tapper och stark uti striden,

Och hemma af kärlek och njden
Är kronan åt segraren vriden.

Jag ler mot den långtade stunden:
Min Savira ser hur jag sjuder,
Och hör huru svärdsklangen ljuder,
I blomstrande fädernelunden.

Hon hör det i doftande skogen,
Der Said i tankarna svärfvar,
Hans lys uppå läpparna bäfvar:
Hon svär att förblifva mig trogen.

Och kommer ej kroppen tillbaka,
Så flyr ifrån sjelliga Norden
Min anda till sybliga jorden
Att träffa sin älskade maka.

Ly en gång så måste jag falla;
I blodiga pansarskruden
Jag kysser den rodnande bruden:
De älskande träffas hos Allah.

Nordens Kämpa.

indem

Hvar är mitt swärd?

Enart skall jag strida

Mot trotsig werld,

Mot syblig stärd:

Jag vill ej bida.

Småswenner gå

Wid bergers fötter.

Med ris de stå,

Och luggas må,

Tills en blir trötter.

Nog ser jag widt

Från klippans branter:

Hur han tar sitt

Och du tar ditt

Kring alla kanter.

Kom-ef för när
 Du gosse bleka !
 Blif hellre der :
 I Norden här
 Du får ej leka.

Ett hugg jag ger
 I berget falla,
 Som wägen går
 När Nordan rår,
 De hållar falla.

Och Swenner små,
 Som willja döpa,
 Gå brådtom då,
 Och jag ser på
 Hur fort de löpa.

Det är min lust
 Att ofta strida,
 Wid stormens pust
 På hafwets kust
 Mång färor lida.

Mitt swärd är swårt
 För fina händer,
 Så swårt, så swårt:
 Mitt bröd är hårdt
 För flena tänder.

Ejäl har jag varm
 Fast kroppen rinnig;
 En kärslig barm,
 Fast drägten arm
 Och hielmen dinnig.

Om torfswor hwen
 Som helst må lifwa
 Och flyfwa dem:
 Mitt fosterhem
 Skall orördt blifwa.

Jag ger min hand
 Ät mina wänner
 Som trohetsband:
 Till fjerran land
 Jag icke ränner.

Jag Nordens blå
 Och kalla fäste
 Ser hellre på
 Din alla små
 De dvergars näste.

Till dygdig mö
 Jag kärlek lyser,
 Som Thules snö:
 Den kan ej dö
 Men ewigt lyser.

Och när jag går
 Från stridens möte,
 Hon räfna får
 De röda sår
 Uti mitt flöte.

Mitt namn är Göth.
 Gidd är jag worden
 När Nordan tjöt
 Och wägen röt
 Först öfwer jorden.

Jag far i strid
 När Thor behagar
 Till Walhall ned:
 Der får jag frid
 Och glada dagar.

Gråshoppa n.

Jag sjunger och fnarrar i gräset
 Och njuter den fädna Naturen.
 Jag samlar mig intet i ladan;
 Men Skaparen dock mig försörjer
 Fast icke jag trålar som myran.
 Jag glänser så grön emot Solen
 Och spelar med flitande wingar
 En lofsång åt Gud uti höjden.
 Hvad båta mig hopade skatter?
 I fången jag lefwer och fröjdas,
 I sång skall min anda förswinna.

Summa

Till Sångens Ursprung.

Dig, gode Ande, husets rena källa,
 Mitt warma hjerta eignar denna sång;
 Ty klangrikt låt Du Diktens vågor quälla
 Utur mit bröst så stilla mången gång.
 O! War jag värdig gyllne Harpan föra,
 Och något sinne med des toner röra,
 Så wet jag att från Dig min konst jag har,
 Du Skönhetens och Harmoniens Far!

Ej skada Dig blef gifwet stoftets Söner:
 Din klarhet ej för ögon öppnar sig
 I kärlek blott, i sånger och i böner,
 Den rena andans känsla hinner Dig.

Så länge än min Sångarharpa ljuder,
 Och hjertat än af diktens värma ljuder,
 Och Du din gåsna icke tar igen,
 Jag wet Du älskar unga skalder än.

En gång, en gång om trogen jag förblifwer,
 Och jag mitt ursprung ej förnekat har,
 Din herrlighet för mig upplåten blifwer,
 Och dunkla aningen som Solen klar.
 Det fins ett land der Englarna Dig prisa
 I ewighet med himlens helga wisa:
 Der alla helgon sällhet du består:
 Der får jag se Dig, Gode, som Du är.

En Gågel lif, i tyfsta myrtenlundar,
 Jag trånande de swaga ljuden slår;
 Wet ej, när min förwandlingstimma stundar;
 Men mot det goda landet hoppet slår:
 Snart, sångare, när bullret Dig försträcker,
 Du dina spåda wingar sakta sträcker
 Och klar, i den ljusa, morgonstund,
 Tillbaka till din fädna fosterlund.

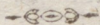
Der skall du ej på quisten ensam klaga;
 Ly många fromma Syfkon har du der;
 En Engel skall dig i sitt Sköte taga
 Och alla lundens makter ha dig får.
 Wäl är det stundom gladt kring werlden fara;
 Men du skall finna: bäst är hemma wara;
 Och när du fosterlandet hunnit har
 Bli först din stamma klingande och klar.

Upsala,
 Em. Brunzelius.

1819.

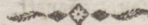
Innehåll.

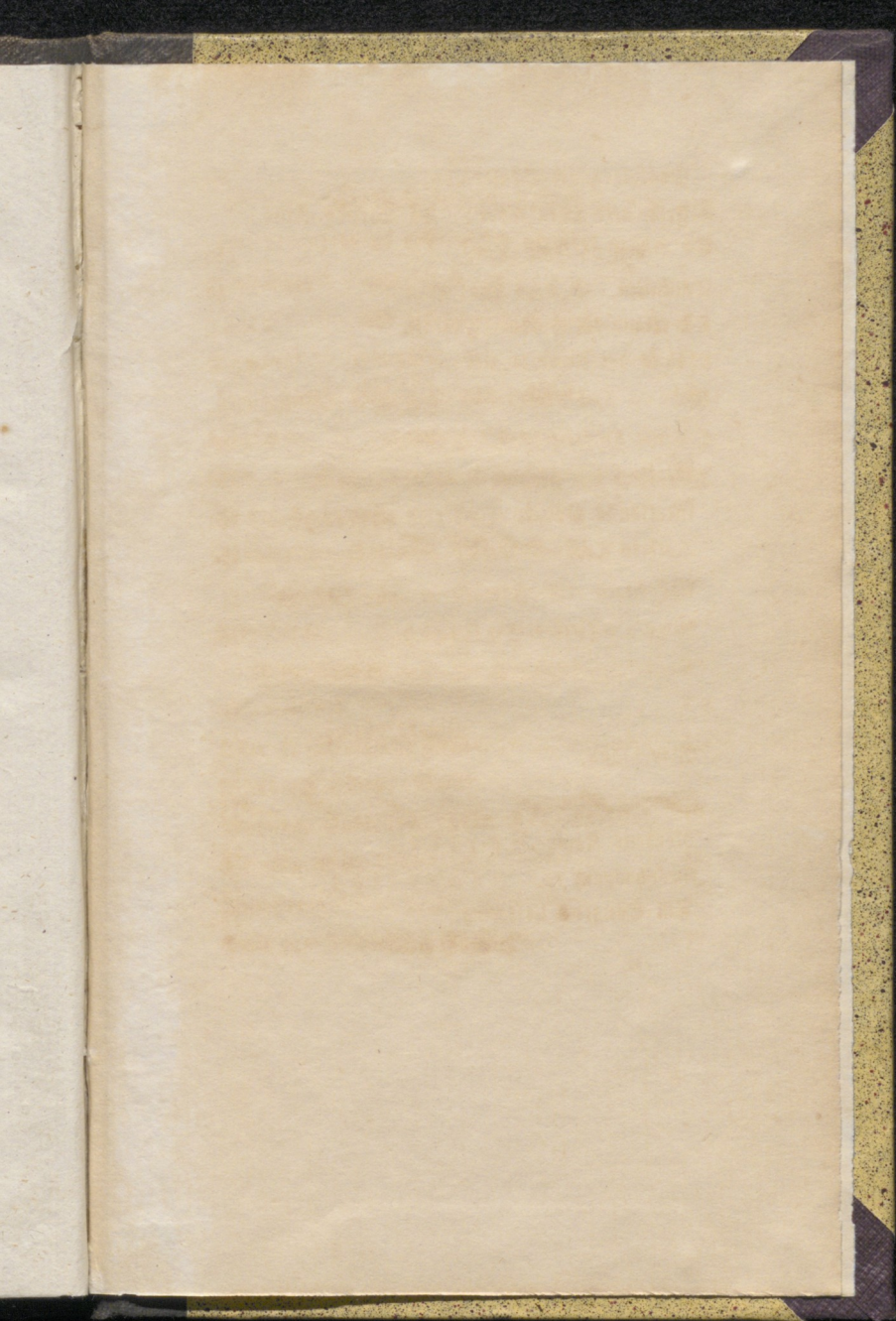

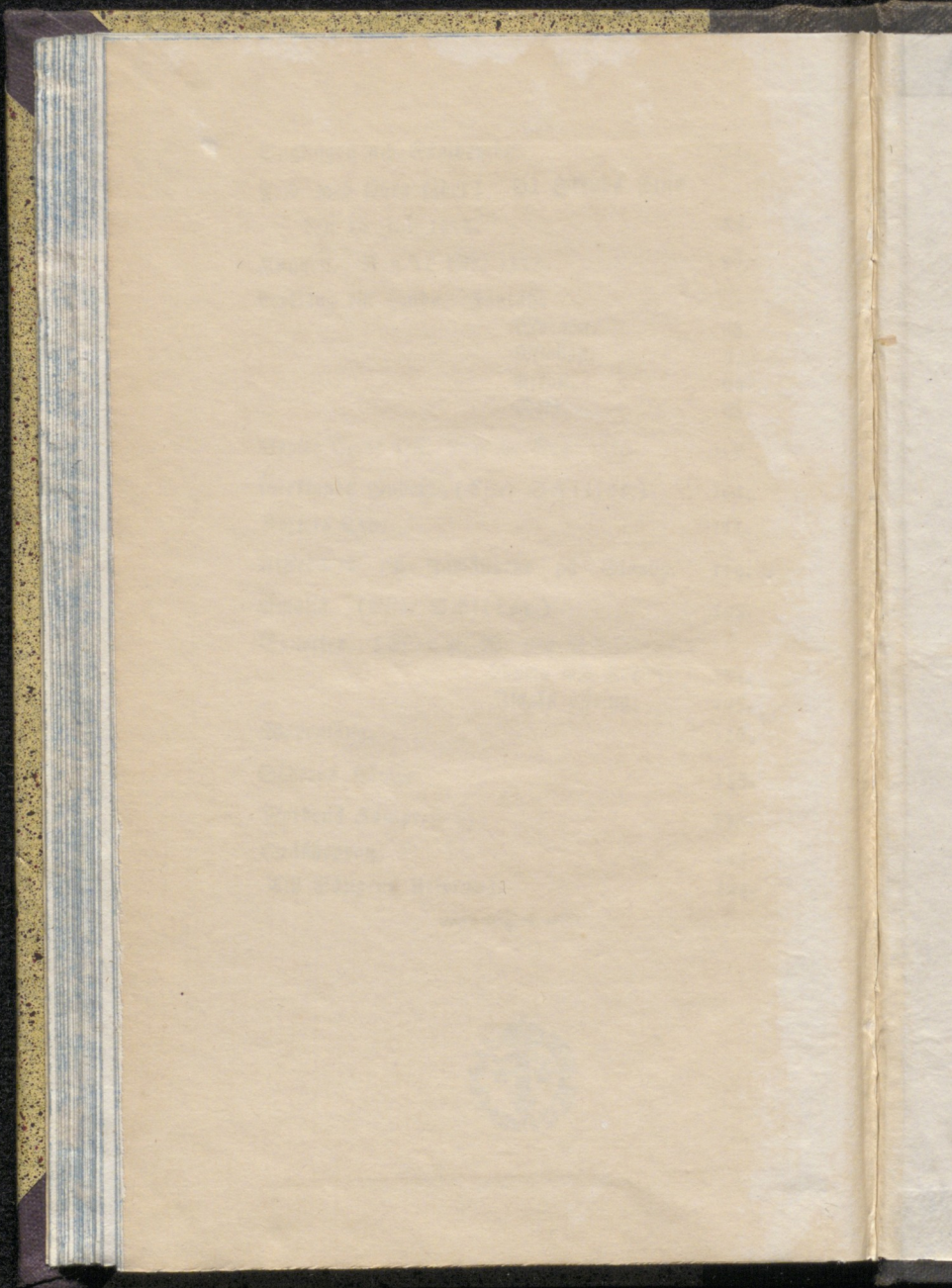
Deifikation.	Sid. 1.
Förord.	7.
Lärnan.	9.
Barndomen. Till min syster. Visa.	13.
Pilgrimen.	16.
Midnattsbalen.	18.
De tre Systerarna.	28.
Bönhörelsen. Romans. (Efter A. W. von Schlegel.)	33.
Ättehögen.	36.
Skaldens blomma.	39.
Ufwen.	42.
Offer åt Adlerbeths flugga.	45.
Alfred och Hilma. Ballad.	51.
Blomman Underfön. (Från Goethe.)	58.
Till min Mor.	64.
Norrstenet.	67.
Paul von Jacobson. Sonett.	70.

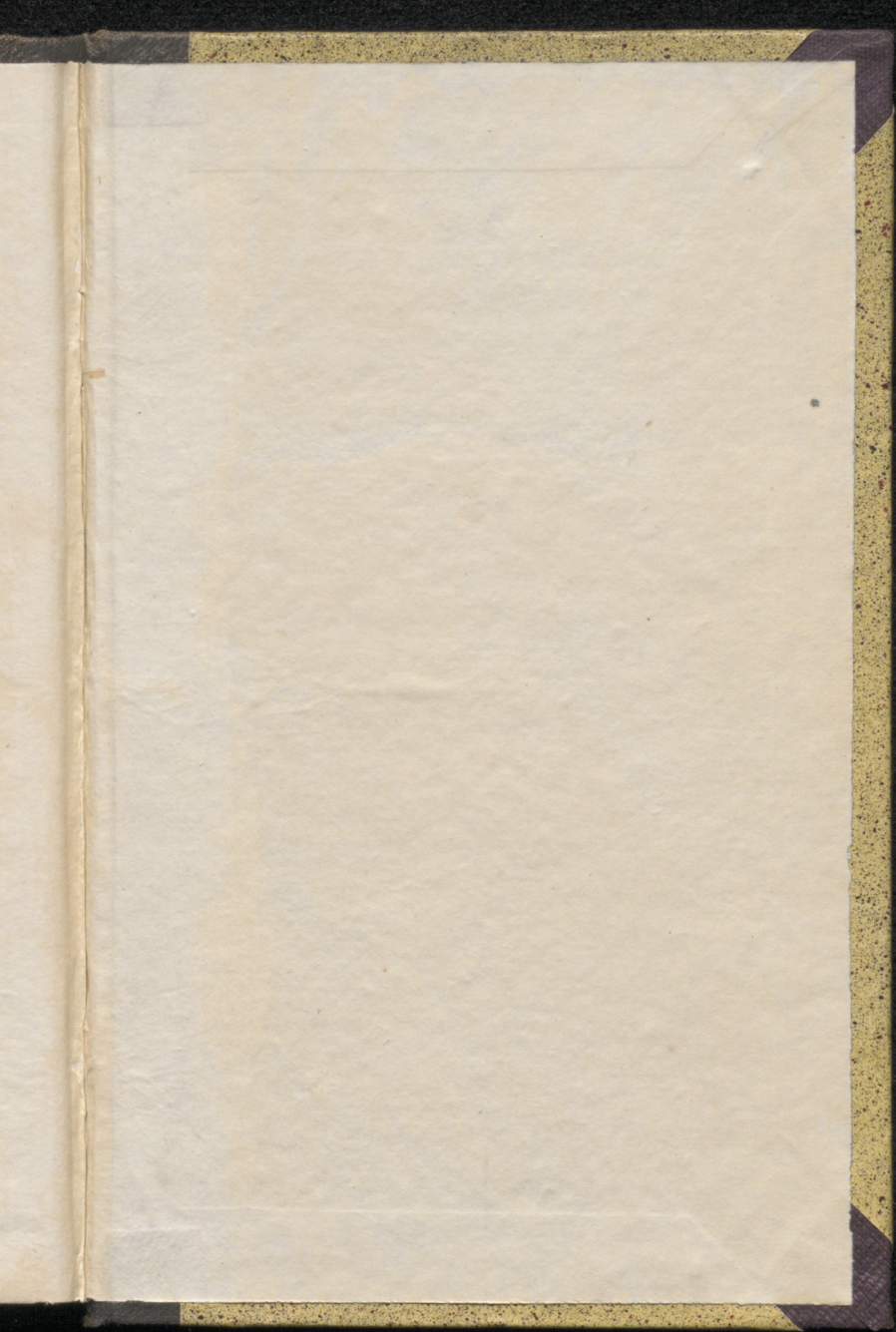

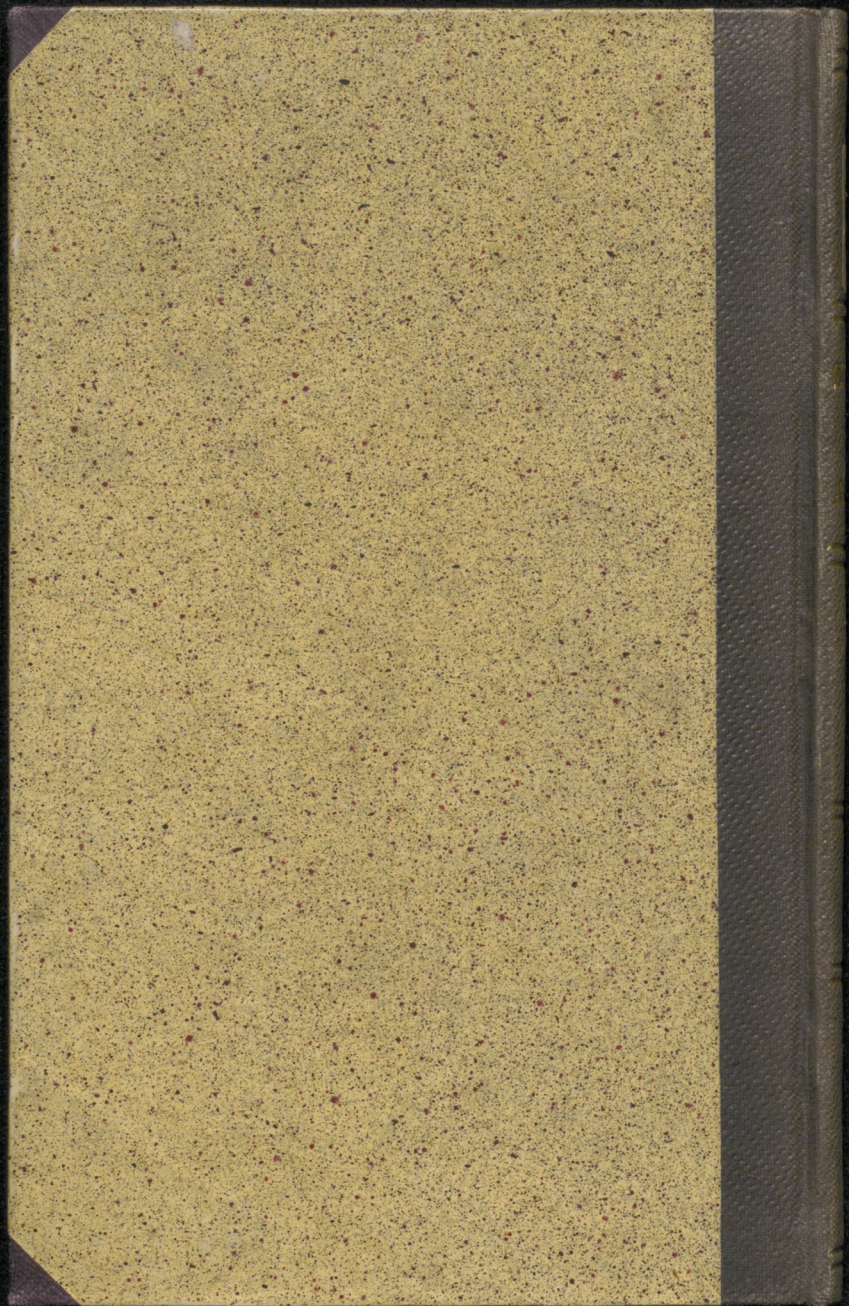
Ynglingen och Skalsdemon.	71.
Fröd med våra fäder! På Stenby Skans	
den 26 Juli 1818.	83.
Rungen. Den 11 Maj 1818.	86.
Pyreflang till Hulda. Fantasi.	
Morgon.	88.
Middag.	92.
Åftron.	94.
Natt.	96.
Stolte Carls fest. Den 30 Nov. 1818.	100.
Greklands Gudar. (Efter Schiller.)	104.
Korsfets Tro.	111.
Åfskedsord till Juvänarne på Stenby.	119.
Amalia. (Efter Schiller.)	123.
Sonetter. (Efter A. W. von Schlegel.)	
Maria wid Korset.	124.
Isaaks offring.	125.
Wapensång.	126.
Edderns Kämpe.	135.
Nordens Kämpe.	138.
Gråshoppa.	143.
Till Sångens Ursprung.	144.

Wanderer

Sänger

af

August

TIFFEN® Gray Scale

© The Tiffen Company, 2007

A	1	2	3	4	5	6	M	8	9	10	11	12	13	14	15	17	18	19
	R	G	B					W	G	K			C	Y	M			

Inches	1	2	3	4	5	6	7	8	1	2	3	4	5	6	7	8			
Centimetres	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007